Csokonai Lili: Tizenhét hattyúk

Curriculumvitaehattyú

Én, Csokonai Lili löttem e nyívvel tellyes világra az 1965. esztendőben 17. septembris virradólag Csepel szürke lapályában, az igaz római hitben és hitetlenségben megmaradván hóttig.

Az én idvezült asszonyomat anyámat, az szépséges Várdai Kata asszont vötte ki Isten ez világbúl ugyanez órán, kinek bizon azért gyilkosa vagyok akarat nélkül, úgy.

Az én szerelmes uram atyám, bóldog emlékezetű Csokonai Péter hótt meg szintén 17. napján Szent Mihály havának anno 1969., életének fényes 35. évében, életje fáját sok senyvedések nyomán szomorúságban maga kezével töré el, kinek nagy emlékezeti ez világon is fölmaradván, az örök bóldogságban tündököljék. Én addig éppen négy tavaszt láték, nyárt, őszt és télt. Onnantúl kéntelen levék a színmutatásra, árvaságom ollyanná tött, mint a lomha vizek, mellyekbűl tizennégy áradásokkal utóbb merítkezék föl csak.

Az 1982. esztendő végzésén egy zsongó-zsibogó nap ösmerém meg nagyságos szegin Kéri Márton uramat, én szerelmes férfimat. Övé löttem lassacskán magam akaratábúl die 15. aprilii. Szeles üdő vötte szűzemet.

Ád vala Isten egy fiú magzatot 7. napján Szent András havának, ki igen beteges lévén és főn gyöngécske hogy hamarast gyött üdője előtt, lett megi 7 és 8 óra közt esve. Hanem az egy örök Isten bölcs tetszésébűl kiszólítá ez világbúl déllyest három óra tájban. Én fájdalomban őrjöngésig eszemet vevén őtet elevenen nem láthatám, nevet neki nem adhaték. De kiért Istennek legyen hála, mert nem vala tellyes gyermek és hogy vele méltóztatott angyali karjait szaporítani. Anno 1983., mikor abban írtak, hetfűn, keddet.

Bennenk ezekért fölszaporodik vala a hámatlan vadság. Nagyságos szegin Kéri Márton urammal contento hangosságban éltünk, bátor azt es palástolva és színkedve az ő családja miá, aki őt nemcsak fogva tartá, de akit ő szeretett szintúgy.

Akkor kedig die 2-a Aprilis, azaz szinte Húsvét innepiken kevés héján életem elcseppen vala. Nagyságos szegin Kéri Márton uram ennenmozgó ördeghintaja (Volkswagen) megiramolván nekicsapódék egy felette zömök tölgynek, én egyben madárként repülék, majd nehez kőként hullék, neki baja semmi történt, fölcsepekezvén, maga kezeiben elbágyadott engemet hosszú úton vött az emberekig, Istennek hála szöröncsésen, holott meg nem újultam még csak az ispotályban.

De ottan azonost lábaimat fent metszeni kellett, azoltától fogva görgős székben feküdöm, és kegyes ábrázatom es senyvede egyet-mást. Ezekért sok kénokért Kéri Márton jó uram engemet meggyűlöle és elfutamoda (elment).

Mind mastan estenek. In summa, se előre nem bírok nézni, se hátra. *(üres hely hagyva)* legújabb korból irónnal bejegyezve

Édesapámhattyú

Millyen vala az én édes apám, kitűl eredetemet vőm? Az én édes apám, kitűl eredetemet vőm, meggyfaszagú vala.

Mastanra bezzeg megöregedék. Veszendőbe menének csodás vonási, ő megfeledkezék ősi söméllyérűl, arról a megfoghatatlan, titoktellyes és izmos ködalakrúl, az ki talám vala. Egész tudásom szintén nincsen, mert arról a férfiúról nem lehetett tunni, mondani semmiket. Semmit és bármit, lustost és dücsőt! Melly erősen szenvede! Melly sokfélét láta! Vala bestye magasban és vala bestye mélyben! És mast melly kicsinykedve kéri ezt számon a világtúl! Melly igen érthető! Melly igen emberi! Hogy akkor hát mégis nem heába fojtogatta vón őtet a vad üdő? Hogy mégis nem lehetne kényre kitoszítgatni az embereket maguk életibűl?

Holott ehhez nekem szörével semmi közöm. Nem es baj, az a régi, annak arcélatja lakoz bennem, annak köszönhetek mindent, és köszönöm es, én drága édes apám.

Lator hazudság, hát hiszem meghótt nyűvek prédája négy esztendős ha ki mikor valék.

Édesanyámhattyú

Millyen vala az én édes anyám? Az én idvezült édes anyám jó Várdai Kata messzi szép asszon vala.

Nem küldé a hatalmas, szabados cselekedetű Isten szípnek, s midőn kivötte e fáin világbúl, akkor se vala az. Között mégis, bámultan állottak meg a férfi nípek termetessége után fordulván. Irígy társnőink es nem cselekedének másként, bosszúból sugalmazták hát megett: kreol szépség, és csergették: szegénke, már ha cigány, legalább az lenne neki, az ékesség.

Az ékesség kedig nem más-mi, hogy zsenialitás, az mi kedig nem egyéb, hogy azonosság, azon ritka tünemény, mikoron mindenek az ő helyükön lennének. A zsenialitás egyszerű es, magátul értődő, akár a far, melly, ajak, szömérömtest. Szőr, izom, ín, csont, ez az ékesség. Pina és fasz, ez az ékesség. Csupa nem kedves ezt leírnom, ollyanná tesz, mint hogy hivalkodnék. – Kopasz mentség.

Nem szenvedi vala bebujék ha hezzá az ágyába éjszakán, hagynám békit, ő gyűlölné az egyest alvást, és héába mondám, holott szintén jönnék ellenkezőn hezzá rettegett álmomat hessinteni, csak nyikítva üvölte: Nem vagy te senki, te senki nem vagy!

A puder és talám az izzadság keverményeként savankás szag mi vala, inkább kellemetlen, hogy nem mint sem. A felösmerhető szagok nem érdekesek, szappany, kávé. Kávéillatú anyácskám, ez hülyeség. Az a furcsa savanyó az ágyban, az számít, az, valami nincs.

Annak utána mikor édes apám idehagyott vóna münket, édes anyám kévánására házunkhoz hurcolkodék egy inzsinyér ember, mire sok dolgok megváltoztanak, különösen az én szép asszon anyám, ki nemcsak még szebb lött, valamit igaztalanul rossz néven vevék őtőle, e gyászban virágozást, de az miként idegen ifjakkal sápadt délyesti mulatságokon, *foglalkozni* kezde vélem, mit látást nem láttam hogy megtött vóna, természetes észinél és reflexeinél fogva addig, hiszen hogyan es lehetne foglalkozni egy gyerekemberrel, ki mikor az tetem a tetemünkből… Ha mint történetbűl mindegyre leült vélem povedálni, a barátosném akara lenni, azt akará, lennék a cimborás társa. Bizonyosan akará azt kitunni, miket vélekednék őrólok. Szóiban ráébredék a mérnök szóira. Szepelkedve keresé sömmi tetszésem. Elő-előjövő bősz reáüvöltésimet váratlan hallgatag tűré. Ollyan igen megváltozék, ugyan már nem es fáj vala.

A mérnök ravaszdin ebbe nem köpülé magát benne. Gonosz tetszésére valék, noha elig végezem vala be szintén közönséges iskoláimat. Megviselék egy virágos egyberuhát, abban jártam takarítani, emberek lust-mocskát sikálva, dörzsölve, derekom nyögetve-hajlítva megtüntetni. Kilóg vala mindenek darabom, minden két növendék combosom, meg hónom aljában a pacsmatos riadt szőr. Izzadós es volnék. Essefia mérnök ez kettőt nézgette. Mi mindent kisutult vólna! Egyben ivának csömerig mind nap.

Asszon anyám meg az életrűl csácsoga. Mondám sebbel, száraz, hideg gyermek, arcbúl arcba, hogy megvénett vólna (36 nyarokat számol vala ekkor). Egyberomolva ríni kezde. Ez a mérnök hatása. Régent nevetve szájon ütt vón. Ajkamon serkent vón a vér. Büszkén nyalogattam vón.

Denique nem ez a csudadolog, ugyan az ellenkezője, az, hogy idáig, idáig röpült vala az én füsti fecske anyám.

Lator hazudság, hát hiszem meghótt nyűvek prédája ha ki mikor löttem.

Brazilhattyú

Brazíliában akarok élni, mert ott jó.

Szűzességhattyú

Hogy jargalna kölyöklánka bódoltan nyitott peronú, ide, romlott hostátra, messzire kirakott csikongó villanyos után, hogy csapkonna izgágán oskolatáskával, mint lomha, esetlen, kedős gázlómadár, látna telt mindeneket, fakó kapuboltosat, golyóütte vakolatot, ablakrámát, roppant bádogeszterhát, vétlen palahéazatot, kőpádimontomot, orcát, szömet, tekéntetet, barastát, orrlikat, szőrszált, boca érintést, fejér kéjt, setét gonoszt, szürke magányt, tétova választ, árulást, hűséget, ármányt és méltóságot, szörcsölne kapkodva aert, suhan és lobog mind valami vagyon – és hogy akkor beleakanna cipőszegél sínszegélbe, annak okáért inaszakadt, záp bomba vágódna aszfaltba, sikítás, sikongás, fék és zsonogás, vérezne kéz, térgy és ottan pengefájás fönnen a combtövek közt, az eredetben, *rés,* vér-rés, mintha pisilni kellenék, bugyin veres pötty, fájdalom-rózsa, karon majd könyökig gipsz hólnapokon által, iromba, fejér keztő, viszketeg, viszketeg, és hogy ott émett hirtelen tandem tandem körbenézne, ülne törötten – fragile – a távolodó, halkuló, örökbe enyésző villanyos képével szömiben, környülnézne, mint az kivel megtörtént vólna már mind, mi történni bír és meglepődés mastantul nem érhetné, így gondolná, rosszul, és aztán ottan lent, a kemény macskakőn mámoros desperáltságban megkiáltaná, jól:

VAGYOK! VAGYOK!

Feküszöm a setétben. A setét feküszik rajtam. Az ajtó nincs bérakva, rés, fényrés alunan, fényrés oldalt. Hangosan kimondok egy (semleges) szót. A setét ünkén nem válaszol. Apolgat, jól jut, nosza ingerel a kiszámítottsága. Nem kévánna elijeszteni a marha. Eridj fenébe, csak búsít. Szép híves ajakával homlokomat áldja meg az orromat és az orcáimat csókkal. Becserkész. Ottan dobol, unszoz. Kapok két puszit. Ez min mulatok. Hibáz vala ergo, külyel kerülénk valamin, az ahová éppen akarna belecsicserézni. Hamarsággal rátenyerel a számra. Durvasága köll. Beleharapok a kezibe és kicsikét megkörmöcsölöm. Vigyorog hogy kezdi hajdagatva térgyemet simítni. Ezt ki lehet vala kalkulálni, ugyan nem orcázom. Simogat esmét feszeget fántom-fánttal, nem hagyom. Elégedett, gaz, pipes képén látom, azt hiszi, csak üdő kérdése. Szűz vagyok, szűz vagyok, bizon jó!!!

Bélhattyú

Coca ölésére möntünk vala én szerelmes apám urammal. Minden szürke, dermedt. Mért nem szeretsz? De belenyúltam vala a felvágott disznó hasába, a gőzölgő, párolgó, bővséges belek közé, a beleket csúsztattam, folyattam az ujjaim között. Elig lehetett elvonszozni engemet onnét. A meleg bél az jó, mint Brazília.

Biankóhattyú

Korosként sokaságban éltem vala, ugyan erősen egyest. Nénjem nevelt vala, édes asszon anyám apárúl fél-testvér húga meg annak ura, István bátyám. Három élénk polyával áldá meg üket az Úr, üdőben nálamnál zsengébbekkel, csak ártásomra voltanak, gonoszka fertelmek. Engemet szógaként tartottak vala, az mit az igazságon innejt találtam vala árvaságom miá. Hogy csonkaságot, édöseim hótt mivoltát ugy vöttem, valaminek ára vagyon.

Akkoron bejövének hozzájam, midőn ők akartanak, nem vala napszak, az mellyben csöndemben maradtam vólna, ha nem a lefekvés előnek, már arra meg mondani minek, olly igen fáradttá löttem, hogy nem csak mások hagyának egyedűl, de magam es magamat, annyira elaprósodék. Honnét tudtam vólna hát ki-minemű vónék?

Nosza rövid nap megmondatott!

Néném parancsolatjára, ki nem vala pokoli szömélly, hogy nem inkább sápadt, mogorva és óhajtozós, az minek okát nem ösmérem, bizon lehet nem jó szántábúl, mire nem használa a szó valamit „jó”-nak hínak, el levék iktatva. Nam: István bátyám vélem únos-úntalan foglalatoskodék, taníta erre-arra, ösmérve ezer hasznos praktikát, hogy mondjuk a meszelés fogná a falat, arra marokkal sót kéne a mészbe hintenyi, de nem sorozom, és vala előzékeny, ha mint volnék, mi nem, asszon én es, meg gyermekei ellen pártomat fogá ókor az igazság szerént, valami minden porcomnak fenemód jólesék, nyakát átölelvén himbálva csemeszkedék rajt, Édesemnek, lölköm-Szívemnek elmondva őtet, az mire néném szegin hideg a szobámba megirányíta. Ám: vakot vet vala a kocka: nehány egyigyő kátyolódással bérlett napok múlván megbővesedének az alkalmosságok, nevetések, pillantások, dörmögések, játszások és kis szuszogások, kacérozások, enyegetések, incselkedések és közös apró csalókálkodások… Hallatszék estönnen belyülről az övék folytott vesződése énróllam, hogy ergo én ki-minemű vólnék, ürdeggel rokon candra, ki bészínelte volna ide magát, e romolatlan egész cselédbe, bogárzó gyerekáspis, ez vólnék, visszaélő a beneficiumokkal, és István bácsi gyöngén említvén meg egy lustos fráter, vén kecske… Ergo: reggen szörzé édes bátyám zavarban, hímelve-hámolva, nyelvét hosszasan erős kaponcában tartva, hogy végre is mennék tőlök el. Azaz közönségesen kihajíta, akar egy haszna nem vehető míszert. Mindez órákig nem látám üket megin.

Szobáit úgy mint folosóit meg garádicsát megpallérozni szerződék a J. ispotályba, korán menék, későn jövék a Csepel poros szigetére, már idegen más házba, pénzért. Ika néni vala a megszólítása ama házi asszonnak, az kit nem igen állék amúgy, kétségeskedő vala meg félelmes, ked nékem nem hordja föl ide semmi férfi állatot, meg sokas is vala a pénz valamit szerszem követele, ha meg es ajánla annak utána ugyanúgy takarítani a Sz. vendégfogadóba. (Nomen est omen, hogy IKKA-csomagbúl árula egyet-mást; nem lehet itten élnyi, mondogatá, és úgy alitom, ténylegesen, őszintén, szívbűl rosszul érzé itten magát 1945 óta.) Későbben egy olykor, este, mérték nélkül való gonosz italaktúl bódoltan zagyválánk, a Sz. hotel! az vala hódító terepem! ott én valék a princeps!; a magam zagyvaságára már nem emlékszem, mert lehetséges szói elenyésznének akkori kévánásom ereje alatt, hogy én őtet megcsókolhatnám, hallgatok vala ezer módokon és egy tehát.

A vendégházban engedelmesen végre vinni a reánk mérteket felette vala, hogy az ispotályban; jobb vala, de nem vala jó. Huzonost szem előtt valánk, azon felyül az ispotályban ollyik sínlődő

tévedésben nővérének szólítván tőllem remélletett mit, akar ollyat valamit Istenétűl sem, itt azonban minden pillanat mutatá, hogy másodosztályú teremtmény vólnék. Te proli, carpála kivált a tükör kajánul, te proli.

Viszontag láték. Ollyokot az mit akkédig soha. Viszontag itt es elméne a nap, és nem maradt más vissza, zákány a palack aljában, csak a fáradtság. Viszontag rászánnyi kell, arra jutok vala, rászánnyi kelletik az üdőt valamit teszünk, a megpallérozásra es. Föl kelletik ajánlani Mindenható Urunknak, többet mondok, odaadni kell az mint az üét, és ha erre alkalmasok vólnánk, rászányva úgy együgyű lélekkel e munkával telecsinált napot (a napra) azért ebben a nehez, tömör és zaklatott *mizében* – valamik untalan történnek, így visszaszületik az üdő, bátor én az mit korom és hanyatlásom miá nem gyűjtém úgy hogy exempli gratia Domine Kéri, az ki, be látom! be igen! bizon ezt teszi kapzsizkodva, maga elől es tussolva, hanem várni ugyan nem szeretek semmire, még a szabadulásra sem.

A várástúl félek. A jelent szeretem, a jövőtűl rettegek. Attól es, az mit majd mint jelent annak utána szeretni fogok (nem lévén más választásom).

Tele van a város szerelemmel, nem baj, ha egyedűl vagy (Rádió); de baj. Én Istenem, Teremtőm, be jó lenni valami emberrel!

APPENDIX A BIANKÓHATTYÚHOZ

A temérdek, finom irodaházak Marival, no az vala jó! Már ösmerém Domine Kérit, hogyne mikoron néki lett vón benső barátosa én elibém Mari, az ki ruhamegmutató leánként keresvén kenyerét és egyarányúak lévén, ruháit nékem vékon pénzeken továbbadogatá eggyivel, mellyeket igenis föltehető maga Kéri ajándékoza talám még neki elébb. A ruhák ez osonása non solum ízlés héán való, hanemhogy felette mulatságos processzus szintúgy.

Marit nem lehetett szeretni, ollyan vala mint a tükör, magam szerettem benne. Például úgy, hogy nem lők éránta irígy bánatos, ennek okáért szelíden gondoltam enmagamra, s tudtam, hogy ez ennek a zsemlyeszín, elegánt, sohult-lévő, lapályos, illethetetlen lánynak köszönhető. Két dimenziós asszon!

Bársonytafotám kicsid küncsem, így szólongata engem. Tikszókort jut vala berzsenszín törpe polyák Fiatjával érettem, tülköle – nosza! Soha nem hittem vólna, noha nem próbálom, hogy az álmosság illyen fertelmes állat! Bármi, Teremtőm, bármi megeshetett vóna vélem, akar gonosz álomlétben. Egy ollykor összetalálék a felesházban élő buszsofőrrel, az ki látván nem bírok tellyes ésszel, hanemha alvajáró vólnék vagy rabja a sápatag holdnak, ennél fogva neki nyomoríta egyszercsak a folosófalnak, de ellenkezésem heánya úgy megrettenté, ha hirtelen-kelletlen továbbálla. Egy másnap szólék rá, várna, kéne beszélnünk, ne birkózna le így bennünket a fertelmes állat, ugyan rosszul tudtam az emberi vagy férfiúi léleket, mert szavamra szitkok bal-árja boríta úgy el, hogy nem csupán belepironkodék, de nem tudok vala szóllani ideig szót semmit.

Szeretek én vala dógozni. Ösmerém a mocsok külömb-külömb fajait, természetit, undok színeiket és lomha megi izmos terjedésiket, akaratjokat esmét lehetőségeiket, és dühödt, személlemben való háborút folytaték rontásukra. Későbben látván a gyarlódást, a meghittség gyöngelését, a tisztaság ásított triumphálását – ez bennem a rend képzetét kelté, hogy Istenem Országa, tudom, hogy csacsi szó, általam így teret nyert vólna, hacsak szűkön es.

Ugyan jó vala nem dógozni es, vagy elig kicsit. Öttűl fertály óra héján hétig gágogva végiglibegtük az irodaszobákot, nem túl szaggatva magunkat, meglocsolók a plánta ződet, megburítánk a mázsányi üveg hamu tartókat, masinával szaladva port szívánk – és kész. Kész.

Bársonytafotám, ha lennénk szípek!

Igen, ezennyi, nem több, fiatalok és szípek. Jelentjük magunkat a világnak, és látjuk vala a népek ábrázatán, hogy ez sikeredék. A mosdóházban átöltözénk, álruhás hercegnők! (Tegyem mellé: onnét, Csepelrűl; egyáltaljába se zavar, vólnék az ki-mi, akkor es ragyogok!) Annak felette Mari külhoni (Kéri!!!) cifornyás pipere iskátulyáibúl markánt és naponta változó szín-elvek szerént megföstöttük egymást. Részletekig elgondolánk, mi felelne meg a napnak és benne szeszélyes kényünknek – harsányság és lendület, finomság és lendület, kékek! veresek! egy őrült ciklámen enciánkékkel karöltve! –, duromb csapziskodás hirdesse-e ízlésünket vagy a szabályok rigorózus tartása – komplementer színek! passzé a pasztell! – mutassa, hogy szintén őket rúgjuk föl…

Item! Item így kegyesen nekiesénk a napnak, ennek a sűrű, ezüst homálynak, ide-oda szállánk, eszegeténk, keveset ivánk, kézilabda játékokra j092ánk, mert Mari egy illyen ifjúval összeédesedék, tetszésemre valának nékem es e szíp tetemű fiúk, ottan sietve uszodába, még inkább mert kedvelém a pólósok puhább, laza izomjait azért, hogy annak utána leszállna a horgas este, a kapunk elejbe Mari arcon apolna, én fölmennék szobámba, lemosnám magamrúl a mázat, és eszelősen várám Kéri csalfa távhívását, az mi hun érkeze, hun nem.

Bársonytafotám, súgom vala en setétemben en magom ürességének. Ríni rívom magam. Tele vagyon a váras…

(Vége a Függeléknek.)

A szűzességelvesztésehattyú

Lépve és garádicsonként megy az ember cégéres gonoszra, így mondják.

Már az óhajtások szerte vöszik az emberiséget: Ugyan héába veté olajos tekéntetét nem egyszer találkozván a fogadó ösvényein véletlen rám Domine Kéri, az ki tartozni tetszék a férfi állat bámulós species-ébe, hogy biz másad napa tombol vala az időtt immár azon gyülekezés, mellyen falka keleti német és magyari hírlapot írók vettenek részt, címe szerént a demokrácia és sajtódiszciplina tárgyában tudósan regtől napszálltáig értekezvén (a kétfejű monstrum, mondá kajtorkodva az említettem férfi), bámula, és nemcsak a szokott szömélltelen illetlenséggel, bátor valamennyi kedves vídámsággal, héába, nekem ő meg társai túlontúl messziek valának. Pontosan azt nem hívém el, hogy komolyan gondolná a nézésit egy az ki élet színén élő ember. Én nem szoktam vala illyenekkel találkozni. Máshun élek.

(Monda többé ostoba libának, szégyengetvén erővel, furorral nagyságos szegin Kéri uram felest kapatosan, hogy már ösmérénk egymást, mint az Irás gondolja. Hogy ő néhánszer ez idáig már ugyan jól lett vóna, jobban tehetőst, minthogy gazdag, de hogy módjában állt vóna, úgymond, például *átugrani Párizsba,* holott már itten-itten közbevetné, hogy megkezdődék a mondatok uralma a tényeken, mert szintén nem ugrék, ugyan hosszasan várakozék Bécsben az előnnyel terhes Neckermann-útra, de rendben, végre ott vala Párizsban, s méne rögvest atyja barátosával egy kína-konyhás vendéglőbe, vesztvén ott az annyit, hogy az ő egy hólnapos fizettsége honn. Ergo: repülő acélparipa, a csintalan váras, fokhagymás olajban röstölt kukrejtes tőtött rákok! Ó, melly érdekes, színes és nagy lehet minemű élet, miről így beszélhetünk… De hogy hinném el, én

kicsi Lili, arra minutáig se bírt vólna gondolni, hogy ez az üé vón, és hogy az élet öregsége, nagyvonalúsága bennünk fakanna, csakis, bévülről, az érzékenységeinkbűl.

Arra én vérmes, szigorú, „istállóhoz illendő possadt" szavakhoz fordulék, frisselve-gyalázva küldvén őt az anyja ide-odájára, mit búgna, piperézne, finnyáskodna, nyeggetné az eszét – ösmerné jobbadán be, hogy aprólék, aprólék az életünk, az üé es, az enyém még különlegesen, és a poklos fenébe!, miforma nagyvonalúság fakanna bennem, valamig este létrárúl elig bírok leszányi és bűzölök a szerektűl és a kezem es meggombásodék, berepedezék a bőr és eves lé jut a résekbűl nyomásra és fáj és rút és ezenyét hallgatom szerinszerte az irodákban a leánokat, az miről fecsegnek, ezeket a hóttbarom, negédes vakszövegeket meg a zsírra indult ifiket, az mi alatt kölcsönös árulásikat észre nem es véve, próbálnak egymásnak csühödve kellemet szörözni… és hogyne Kéri uramnak sok igazság, fényes es, setét es, nyomná a lölkét, ugyan azért csak arányoznám, hogy könnyébb vólna úgy, a kukrejtes rákokkal etcetera. Könnyébb, édesem. Nam így kurva nehez. Könnyébb neked, mert kötetlenebbűl élsz, barátosaid vadnak, nem vagy egyest, törött utad, autód, lakásod, in specie két asszon közt választhatsz… *Ugyan hát látod, te aztán egészlen láthatod, millyen az, mi van. Megosztom véled az életem.* Inkább veszteglenél. Mert ez nem igaz. Szintén ez nem igaz. *Bocsáss meg.* – De már ezek annak utána estenek.)

Mégis hogy komolyan vötte a szemek kurta-cifra játékot.

Történe kedig: Munkás társunk Erzse fassa est (sehogynem fasza lett vón, dehogynem béösmeré): Kisanyáim, ez nem éjszaka vala, de Istennek hét csudája, hogy egy cölöpet verő masina, úgyan, noha mert kicsinyég iszik, akkor nincs őneki határa, értitek, értitek? nincsen határ! nincsen határ! tunni nem es tudom, mi történye vélünk. Minél fogva Erzse órájánál késebb érkezék, hogy meg nála vala a szerszámos kamora kolcsa – valami szigorún tiltott vala, az éji portástúl kellett vólna kérni, az kit ennek átellenében, mi okbúl, nem tudom, oll igen megútálánk, hogy mindig Erzse vötte azt magához –, minél fogva én még fertállyal múltán hét es a felházban csoszigatám az ablakokat, minél fogva előljárom kemény és igazságos szókkal engemet marcongata. Egykor csak a mappáival ottan tébláboló férfi (Domine Kéri) engemet védelmébe vonyt könnyű hangon okítva fölöttesemet női szöméllem voltárúl, kivel így mégsem lehetne ócsálózni, fölötte mast reg nem (?), mégis remélné, ez ennyi elég lett vólna, nem kellene külön ezen gyülekezés tárgyára utalnia fenyegetőleg – és mindezenyét tele pofákkal vigyorog vala rám, mikén csalárd kölök.

Reá ámodék. Állva a pántolódó férfiak fölött, nevetségesnek és bosszantónak látám a jelenetet, az minek bizonsága és egyúton szerepleje lők. Előjárómtúl óvakodtam vólna, ez meg, ez a más-bolygórúl gyött, mit avatkozik benne, hiszi, a kedvessége menlevél? Kiféle-miféle, saját ködének lovagja?

Nem levén szűmben szerelem senki élő ember fia éránt, nem lőn tudomásom, ha szép vólnék. Hogynem inkább tunni tudtam, ugyan nem érezém. Valék én, az ki a kutyának nem köllöttem (vagy nekem nem azon eb), és vala a szépségem, valami így nem vala valóságos. Tudtam, hiszem asszon-ösmerőseim irígyelve szóba vötték, szó szerént. Azt látom én, hogy a Magyar Országban a nő-szömélllek jobban nem szeretik egymást, hogynem igen. Ha mint úgy hinnék, választaniok kéne, és akkoron ők a férfiakat választanák. Csak egyet, avagy emezt, avagy amazt, másakban es így egyébéránt. Én megi nővérimet és húgaimat vöttem bennek, úgy alitom, többet tudok róllok, hogy egy férfi; azt gondolom: hogy *mi*, mifélékünk, ez az érzetem. Annak okáért nem kajtatok örökétig az elárulások után, az midőn tudni ki a huncfut tettes: amaz három lábú! Meglehet majdan én es ellenfelet szítok mindőnkben – miközben megőrzöm a segítőkészség látszatát esmét gyakorlatát. Mérgezett nyelv!

Halad az Üdő, mit kegyelmes Úristenünk ránk bocsát, akar irdatlan lapura tonnás port szitálva. Megsétáltatám az eszem ezen a férfin! A zakó és egyszínes nadrág harmóniáját olly látható egyszerűséggel, könnyen egybeojtó férfi! Egy úriember. Szegin Kéri Marci ezzel halálra sértődék, azt szerette vólna, noha „fiú”-nak néznék. Kedig férfi vala éppen, én meg, egyigyő Csokonai Lili, távolrúl, elig *valósan,* ha mint könyvbűl, ezt szeretém és szeretem, azt: hogy férfi.

Azt, hogy beretvált pofájú, hogy kenceficiket használ – Azorro! –, hogy szappanya is eforma, ümöge kék ha vóna, nem kifogásolhatnám, de mályvaszín!, én akkoron szüvet véve durvattan lekoboznám nyaki kendejét, ha mint fojtogatnám, és vólna perc, hun sömmi jel nyogosztaná őtet szándékimat illően, holdbéli Kéri uram kedéllyel borzongana, holott már meg kellenék agyában a hiba búsító lehetségének fogannia, hogy hibázott vón, evvel a bakfis őrölt fúriával bizon – hát bizon! – tám bakot lőtt vón, ezen lán vad, bestye, obskurus és megszámíthatatlan, és ugyan ezt felette éppen szereti, ám azt mégse gondolta vón, hogy ez őt magát es illeti, *visszailleti,* tám mégse illyen luat akart vón…, késő, édes szívem, már késő, és hahogy minnen kezeimmel kifosztom zakójábúl, rám kapródzik teteménék képes enhe illatja… La sose nyitogaték ki férfi ümögét úgy, egy durvatt rántással, ellentartón… a gombok szökellnek szana! Vágyom rá, denique meg fogom cselekeszni!

Melly lehet vajon a tetöme? Megdúl a kévánság. Szőres meg bojtos? Inas kező, kegyes teténtető. Nem igaz, hogy a nőket ez nem érdekli. Vagy akkoron nem vónék nő. A melly-kosára bozonos, a kékes barasta felyül nem hagy ebben kétséget, noha a bozon: szüntelen való meglepetés, tértűl, üdőtűl független. A vállszeglet jobban csontos, a has lapos pecsenyés, az ám! csihadjon képzet!: az orca kedüs puhasága a derekak szalonnáját ígéri… A hátát karmolom, sziszog, vigyorog, megódozom az övét, hóhahó, ugyan nyavalás csönd lett!

Vajon? Ha mint millyen kitünő ösmerője vólnék a tetemöknek. Gyakorló bárcás és gyakorló szűzike csalós szivárványa valék egy azon pillanatban, annak színe s visszája. Talám rakoncátlan és kövér képzetem okábúl, ki olly gondosan, részletezőn és szenvedelemmel munkál, hogy ennek gyümölcsit az életeméitűl szertevonni sömmi utokon nem vóna lehetséges…

Előljáróm húsas, malacos ajakszélét merő azon rágicsálva magára veszteget parancsola, jó Kéri uram kedig egy mesés herceg maszkarájában elibém lép vala, kezeivel megragadá én-kettemet, hozzászorítván az undok terlőrongyot nevetségesen. Forró, száraz illetésű tenyerében vala a kezem. Félszemekkel a főnökemet lestem. – – – – És mégis ez lőn közös történelmünk primum minutuma, mellyben fátumosan elváltozunk, sokkal elébb magunkra tanálunk ujjongva inkább, sőt, magunknak ekédig nem ösmert bábujára, alattomos nővérünkre, az kibe reményeink javát fektetének amúgyis, eddig hanemha mindhiába, holott mastan ittigyen vagyon, és jóllehet – ugyan látszik! – gyáván sejdít amarrafelé s ügyetlen billeg emerre – ő az! ki sugárzik és fényel egy tekéntet tükrében, sugárzik, fényel, ő, ő, a SZERELMES, én.

Szeles két fékeveszett nap kezdődék, jó eszeinket kennyen elhányván kergetőzénk, akár tüzes ebfik. Én az alsorban dolgozék (a dombra épejtett szállodának a lejtőre jutó oldalárúl nézvést „normális etázs” – mindenképp így javítók a gazdáink, nem alsor az asszonok, *ugyan* normális etázs, ugyan, kacorászánk vissza, ugyan), Kéri szegin árkon-bokron igyekezék lehegve mind hezzám, megáll vala elejbem, és én meg soha nem látám így a remegő bódogság csillámát tekéntetben, s midőn ujját a képemhez érintette vón, vötte vissza játszva, az ki mint tüzes ércet fogott vólna, de akkor meg bizon immediate izombúl hernyókázva magához ránta, hogy a szusz méne bennem, s mondá: Jó. Ahelyt hogy szeretlek; midőre én nem bírék válaszolni, a szemem meg felgyűle könyüvel, szeretlek.

Így föl-le a minden nap, ki a másikkal kérköszve, le, csók, bercézkedve futás föl, hogy bocsátnék meg, de várná őtet a demokrácia és sajtódiszciplína Janus-szörnye, meg különben szintén ő tartaná mast az előadást, nevetett és én néztem őt.

Az este már régrűl a keleti német elvi társoknak adatott – halászlé és fábúl metszett királfi –, az egyedűl levést jó rokonnak tudtam, ugyan nem ezt a reszkető hidegséget, valaki hiányát, ezt nem ösmerém, az mint rám aszik vala a veréték, a nyirkosságok bennemszáradnak, azt, hogy az egyedűl levésbe belé lehet öregedni, hogy belém szívárkodik a savanó bűzű öregség: ezt nem ösmerém.

Nosza Kéri Marci ódalán megösmerék mindent.

Másod nappal azontól a kísértést. Megvihog vala az ürdöng igencsak! Zokogva vonyám össze combjaim. Ellenezésemet elsőbben én aránzám főként semmirekellőnek. Szerettem, de annak előtte akartam, hogy ösmerném valamint magamat. Mert nem akarék idegent magamba engennyi. Az mit nem tudok vala, hogy mindég mindenki idegen magadhoz képest. Egy idegent, legfönnebb szereted, engedsz magadba mindég. A míszerek közt, lábbal üres küblibe tévedve, bohócként, míg tenyerével macerál vala gyömbelő tetemömön, ha mint mezítelen vólnék, annak utána a szobájába csempesztetvén, immár hanyatt, szédülésben – és mégse! Én Istenem, Teremtőm, be jó lenni valami emberrel.

(Egy első tárgyas kísírletünk, mi megfarola a félések és gátlások fránya jeges garádicsán:)

Senki élő ember fiának nem tartozom számadással, csak a dücsőségben uralkodó, felette kegyes és jóságos Urunknak, Atyánknak, ki előtt mindenek mezítelen és nyilvánvaló, mégis hogy hajnalok hajnalában az minemű régirég ködországbúl megérkezék, mellyben éjen kóborlunk hún fénes princepsként, hún kotor eb képiben, megérkezék, hogy irdatlan gyehennás keleti német demokratikus vekkerem, melly mint böhöm indignált bakmacska trónol vala foszforeszkáló ződ lidérc-szemekkel az éjjeli szekrényen, cseregni kezde azon sátáni neszekkel az kiktűl bármi Isten félő teremtménynek szíve összemegy, eszébe vöszi bűnjeit és porszem voltát, s alitja, váratlan nyugalommal, hogy mast akkor ütt hát ultima hora, de hogy még ez se, nem es utolsó, csak e rettentő keleti német demokratikus óra, az mi ütt, akkor röviden álom és éberlét érdes mezsgyéjén billegve hogy addig es ne kellene elhagynom alvó vackom pára-meleg védbástyáját, pepecselve sorba vőm sorjázó teendőimet, gondoskodásom fénköréből nem engedve gyanakozó házi nénim gyanakozását es, midőre mégis, mégis, mégis ké-kénytelen lelkifurdalással nagyságos, szegin Kéri Márton uramra gondolok vala, a menekedő férjre, áruló férfira, hogy szinte mast miket tenne, vigyázatosan kibúva paplana fedezetébűl, aert elig véve a fürdéházba surranna, feles vizét vulgó a mosdótálba engedné, ne kellene illemhelével zajt szörözni, tükörbe nézne (az mi e kora órán döbbentő kaland, mert noha nincsen az orcán visszás kifejezés, de a lisztes fejérség, a taszító, mást lenyomó puhaság megteszi álnok dolgát), item gyermekeit teátrálisan homlokon csókolná, item közös fekvőhelökre pillantna, ha mint az a másik émetten vón, *a gyanútlanság perce,* mellyel nem lehetséges soha sohult elszámolni – s e parallel reget nemcsak önkínnak írám képzetem riadt vásznára, ellenben világot es reméllenék, kicsit, ugyan mégiscsak, hogy rea bírjak nézni arra, valami történik, mert sömmit nem láttam vón, se ki, se bé, ollyan igen csupán az létezik vala, mit teszek vala, hogy nem tudom vala, mi az, valamit teszek.

Budaőrs benzinkútjának kávájához rendelénk alattomban jeles találkozásunkat. Várakozék, hogyne. Annak előtte békesség nyől vala bennem, hogy heába vólna a rút, teli busz, heába a világ nyirkos és színtelen, engemet kajon elégedéssel tölte el, hogy ugyan ki mindenki éppen dógozni mennek, én meg…, s magamba kimondám a szót, ha mint bátor ezerszer megtettem vólna.

A bisztró üvegén át már csekélyet melegít vala a penészes fén. Mocsok kávét nyeltem, gyomrom ökölbe ugrott, rókát szaggathatnékom támadt. Túl jó reggel vala ennyi, innyi. Az orrom piroslik, szörcsögettem durum, ha egy kamaszfiú, két orcáim meg tüzeltenek. A fogós hideg ellen nadrágot megviselék, ugyan jó lett vólna most érezni combomat combomra dörzsölvén magamat.

Varázsdoboz, aprókat szökkenve remeg vala a jó VW, midőre oda kanyarodék, melly ottan legott öreg mutatványra készülne, exempli gratia elrepülne a csillagokig avagy lótetűvé változnék, de hátul a világ szakállas komolyságát hírelve füst gomolyog vala elő, vagyis jobban tömör pára meg lassú gőz, s figyelmét rám elig adva Kéri pattana gondosan elé, s azonnal elejét vötte egy szokásosnak mondó problémaoldóhímprocesszus, a reménkedő expositio a benzinkutassal.

De unalom! Körbenállás, fejcsóválás, fontoskodás: azon közben azért kacsontánk egymáshoz, és Kéri es szerét ejté, hogy megtapasztalna. Ha végre indulánk, a fiú, ki már az idáig is bámul vala engem, hogy nem én es őt éppúgyan, megbillenté malomkő méretes szombréróját, az mint öreg paraszt ember, egykedvűn. Fi girince földgömbnyi hátizsáktúl hajolt.

Tovább! Dombos országba vött az útunk, holott a tetőkön újra sűrű napfény, a völgyben újra sűrű köd fogadá a nyugvást keresőket, és le és újra lemerülünk vala a tejfejér masszába, hogy elveszítettük vólna terünk természetes határait, s ijedt lebegés tartott vólna fogva. Egy ollykor, akar egy magyar Fellini-mozi, ködfüvelés, elhánt fragment, baromnyáj közepibe kerülünk vala, közömbösség és fenyegetés öklömnyi szemek emberi pillantásaiban nagyon közelről, de már a farkok bojtja oda az ismeretlen szürkés-tejes messzi semmiben. Csináld bé szemed!

Nyakinca: Kéri uram fél kezével a kocsit kormányozó, felét a nyakamra burítá rá. Itt, kiáltá azonost türelmetlen, ha mint én akárhogy ellenzője lettem vóna. Sugaros dombtetőn köt vala ki hajónk, imígyebben: tengeralattjárónk, bukván a *fejér setétbűl* fel. Jobban fennsík vala ez, hogy domb, és a köd pár méterre úgy gomolyga, mint színpadon szokott, hun a két herosz szinte kilépne a ganéj világbúl, ez vón a termetes jelkép.

Fejér loncs komondor lustállott a szembeni portán, gazdája a kerítésnek támaszkodva figyelt. A köd színpadán bizon ő vólna az álöltözetű Úristen. Övé orcájárúl se lehetett lenéznyi semmiket.

Kéri Marci pulóverje szúr vala, sálját erre rá hátra szórá, ahogy a képírók a képírók ábrázásain. Annak utána bokor megett szárazságot keresénk és tanálánk. (Éppen bokorba búva űznénk bokorszökő tréfáink, hogy es vóna bizalom a grammaticában így?)

Fekvénk egymásnak mellette a drága napon, fiven kicsit hántatván magunkat, az midőn nagyságos szegin Kéri Márton uram átkozott erővel hirtelen rugóként összegurnyada görcsben, és félig oldalt, ferdén vagy jobban kúszva már, kisgyerek, ölembe fúrja vala fejét. Nagy korty levegőket vött. Dróthajába túrtam, ha anyja vólnék, és az eget látám. Kék. A fű zöld, az ég kék, a főd puha, és férfi feküszik az ölemben, az ki lassan arcomra hajtá a fejét és rázkódva ríni kezde, könyü nélkül, aszottan, vonagoló csuklásokban (mint a gonosz lelkű özvegyek).

Hajónk lassú ingással bútt oda a sűrű jövőben, a hallgatag, mindentudó férfi fenyegetőn megsüvegele münket s mü ügyefogyottan viszonzánk, adj' Isten. Nem ösmerénk utunk irányát, nem es mi leszen velünk, mi várna ránk és mivé válnánk mü, holott azt tudtam, hogy ezt a mindent és semmit akarom vala süldőlánkoromtúl, hadd lennék én (haddelhad) egyetlen a világon, az egyetlen női személl, az ki szűz marad úgy, hogy bármi kéjrűl s élvezetrűl tudván

tunna. Hogyne hogy csudájára járnának. Egy raritás. Futnának majd a férfiak, szipogom vala párnáimba, gyönnének, hogy jóóól meg – csudálnának, azazhogy járnának a csudámra… Csuda!… Fázék, és saját ujjaimra vágyok vala, magamra, jaj, csak semmi idegent, félek, félek, szerettem vóna nagyon megúsznyi, hogy nem tudom, nem tudom vala, mi lössz.

(Másad kísírlet:)

Másadjára már bizony vala, az mint a halál; az lött, hogy meglött, valaminek meg köllött lenni, kettőnk tudta, már nincs, nincsen senki, az ki visszafordulhatna, és a fátum eme utánzata, ez az árnyék elig megemelé mübennek azt mi vélünk történtenek. Ezért lehetett még az autóban es előbben a játékos bolondolás, cifra nyúlkálás, kölökkutya-kaffogás.

De soha elcsöndesedünk vala.

Féltem a vértűl, az mi kedig utóbb felette naturálisnak jelentkezék, hogy még rajzolgaték is véle az ujjommal révedten a combosomra ábrákat. Ennek előtte a kacsaúsztatónyi tavacska partján lévő üte-véte és jelentéktelen fogadó friss épejtett hátsó traktusának egy mész-szagos kamorájában térgyelék a heverőn, ahová el lappantunk vala, a tavon illegő hattyúkat nézegetém, segítsetek!, Domine Kéri es oda térgyepelt, majd hogy ott folytattuk, hun a zokogáskor odahagytuk, ugyan e kölömbség elegendő vala a folytatáshoz, lekobozta a nadrágom, mulatságos lehetett, ahogy segítőkészen emelgettem a lábam, akar egy lú, luacska, hallottam a lerontott villámzár ciripelését, ez mi maradt a zokogásbúl, mindegyre közelebb lőnk, mielőtt belém ért vólna, oldalt ledőltünk, s így, a dőlésben, közben, már elhálék életem első emberével, csöndes, jámbor, szömérmes egyesüléssel, melly elig vala több, igaz, kevesebb es nem, az mint a komoly, szép, végleges elhatározás maga.

Vadul megéhezék. Nem valék más hogy egy öreg dereb szömérmetlen éhesség, enni akarék, mást nem. Kéri es. Maflonc tengerészlépések hurkolásában imbolygánk át lidérces fények a saras, burjános udvaron, hun építési törmelék és bontásbúl való tégla, homokdombocska meg erős deszkalécbűl tartány a malternak állítá, hogy vagyon egy szorgos élet. Erősen trágyázott őzragut ettünk, hogy Kéri kérdezé a kiföstött korcsmárosnét, ki előtte egyébiránt engemet Kéri feleségeként ír vala be egy könyvbe somolyogva, hogy mit ajánlana, ha mint holmi fáin helyen vólnánk, a Ritzben, az ki értetlenkedő bosszúsággal, mintha kiváncsiskodtunk vóna illetlenül, válaszolá nékünk, hogy ő őzperkeltet enne, midőre Kéri idétlenül felelé, hogy akkor mü es, és kit megkínálánk ejtel boritalunkbúl, hogy fenyegete vidáman, vigyáznánk, nam igen látódnék rajtunk a bódogság, valamit nem szeretnének néznyi az emberek. Hogy ő se?, kérdém púposkodva, jól megnéze, nem válaszola, de mikoron a kamoraszékbűl érkezék, pultja megül odasúgta vóna, hogy én csak ne hinném fennkölten, hogy nem öregednék majd meg. Szigorúan bólogatott, ugyan már nem vala, mint előbb, a hangjában gyűlölet, megöregszel tis.

És csak ezek utána, visszaérve a meszelt kamorába, gyött a bársony nehez éjszaka, az a kockázatos, bódolt zuhanás, mellyre várok vala, mast gyött bennem es elő, az kire – enyhen mondva – kéváncsi valék régen rég, az kitűl tarték, az kit irigyelék, az kit hanyatlék lecsöpülni, és az kiért megőrültem, mert őtet szerették bennem és enyettem a legjobban mindkor – talám. A szűzesség elvesztése: az szerént szelíd, vad, izzadmányos, sikló és fájó, vidám, félelmes, lator, dögös, kajtor, pipes, vonyakoszós, veckendős, huzonost való, keserves, játszós, tűrhetetlen, kényes, naplatós nőszések, a tusolások és borra menések órjás, meg nem bontható és oldható tömbje.

Riadva hajnalt hallgatám gyöngéden Kéri lélegzését, és erre a tömbre gondolék, ezen új súlyra és térre, és mondám ott az Istennek, hogy akkor asszon vólnék, Uram, az ki a magos Égben uralkodol örökkön örökké. Ám bátor!

Utóljára ha mint petécses, lustos, csatakos, nedves lött a hasam, a szőrem csimbókba összeállt, érezém a ragadást és száradottságot, és nem és nem kévántam megmosdani, hogy haza akarám vinni magammal, a tetemömön minden illetést, szót, nyálat, ám nagyságos szegin Kéri Márton értetlen vala, parancsolá rivallva, füródnék meg azonban, és még tám utálkozék es (csemerelvén?). Merő éjszaka énekele a rádió, az mi honnan szalajtott ósdi darab nem tunni, vala még varázsszeme, zöld! zöld! zöld! Akar a fű. Az ég meg kék. Én megi odaadom vala magamat egy férfinak.

Fejér mész-szag bévül, fejér csodák-hattyúk külyel.

Jó. Jó.

Történelemhattyú

Én, bódogságos csitri, megszólalván a fanfárok, nevetve ruháim az egekbe szórám. Világló mezítelenségem ragyogá meg a várast. Éjfekete háromszög, fodor setét!

A szobrok, komoly dücső férfiak, mereven végig mérének. Nem szívesen löttem vóna a bőrömben! Hanem aztán az kirűl ezt legkivált ámodni sem lehetett, állam alapító Szent István szigorúan elmosolyodik vala.

Ettűl viszont elszemtelenedék, *pucér haza!, pucér haza!,* kiáltozám vid eszelősen és borzongatám a hajam, a hajam ezerfelé szét, szét!

Nem csuda hát, hogy lefekvék a magyari történelem nagyjaival, az egész fényes arcképcsarnokkal, egytűl egyig, vadon és szöméröммel, egyszeresen meg többszörösen, lovagolással és mozdulatlanul, előlről, hátulról, táncolva, állva, térgyepelve, mindőjükkel más-más módozatokon, erre súlyt vöttem, úgy érzvén, ezennyivel tartoznék ennek a kicsin, sokat elszenvedett, viseltes országnak.

Vala, kinek én valék utolsó orvossága, ölembűl hurcoltaték moslék, áruló bitó alá, megint mást én indíték el a fényes pályán, Esterházy Miklóst, legnagyobb törékeny magyar, gróf Széchenyi tám bolyókás eszébe se vötte, hogy már fél-kedvűn túl gyöttünk dolgainkon entenyi vigaszt másikba. Mélyföldekkel a legszebb szerető Zrínyi Miklós vala, igaz, őtet egybevöttem Pázmánnyal, „deákból csigázott homályossággal repedezetten”. Drágám csúf Csokonaim elsőre értelem szerént csődöt mond vala, holott nem másadjára, harmadjára meg negyedjére, az mikoron törénk föl a rokonnal a szerelem malozsával szórt nehíz kenyerét. Arany Jánassal másik küncsökkel tőtött ölében kaparánk félelmesen, kinek-kinek szinte külön, Janó drága ugyan rettege, nehogy megnehézkesítene. Denique az őrült matematikussal a végtelenbe találkozánk hű paralelljeivel, ha mint a voluptásba hóttunk vólna bele, Johannus Bólyaival, appendixül.

Nyugodom szűzi ágyamban, tetemem nyűtt, Csinom Palkó, Csinom Jankó csontos karabélya – lucsokban, ólmosan ébredve így kiáltozék, hangosan, elégedetten, pakocsa: AZÉRT EZ TÚLZÁS! ITT ÉLNED MEG HALNOD KELL!

»Imádom
ezeket
a
palikat!«

Volkswagenhattyú

Én mind valami vagyon, azokat ösmérem, mert bánék a bogárhátúnál, belét, külét, sorsát és történelmét, életem eleje egybeköpülődék véle. Ösmerem, hogy Hitler elméjébűl ugora ki a philosophia, kellene a népnek egy ócsó, kis éhű kocsi, a Volk (nép) Wagen-ja (kocsi).

Eszembe vonám a hátsó ablak végszerű változásit, a lőrésre hajazó kamoraablaktúl az osztotton át a panoráma nagyüvegig, az egy csacsi füleire emlékeztető, kedélyes és mulatságos mechanikus index tűntét, a fékezést megjelentő lámpocskák nőlését, testesedését, a bagázs eltételének javuló kondícióit, a csomagtérfedő buggyosodásátúl a pótkerék megfektetéséig, a hűtőrácsozat elmozdulásait, s oldalt a szellőző-kifli óvatos megjelentét. Meg a belső arányozások es finomultanak, a míszerfal nehezkes, bár ékes érceit műanyag váltá meg a világirányoknak megfelelően – de úgyan ez mind, hogy a kocsi látomása az, valami vala.

Domine Kéri hófejér mobilja tedeszkó gazdáitúl az 1302-es alnevet nyerte (ha mint az első „buggyos" lett vólna), bódogtalan széria, a porlasztó szenvedte változások nem váltanak bé, a benzin elfogyasztása várasban, teletszaka eléré a 14 litereket, az mi az eredeti képzelés szellemében elfogadhatatlan vala. Ekkorban Volfsburg már szintén lenyomá a bogárt Brazíliának. A főhadiszálláson mindenik szakférfi a futurum, az új Golf kerül bábáskodék.

A bogár felett eljárt a szárnyas üdő. Csak csudálám, hogy ebben az idejétmúltságban hová micsodákba szerte bírom vala raknyi lábaim! Úgy meg jó. És hogy nem vetkezénk le, ugyan folyamatos vetkezésben valánk, se le, se föl, ráncigálánk a máson a ruhát, dörzsöljük, gyűrjük, pederjük vala, és közös mezítelenségünk meg-meg mindenha váratlan vala, váratlan helyekben és üdőkben. A melső zsölét mi lehet előre toszítánk, ha mint gyereknek kellenék vezetni, és a háttámaszt es meghajbókoltatók. Görnyedezének. Akar jobban térgyepeltenek.

Megi az es jó, hogy bepárásodék – közben – az ablak!

Üdőnk immáron vala, helyünk még nem. Elsőbben a Petőfi-híd tövi csöndes homályban búttunk meg, holott hamar müránk dörgedett egy szerencsétlen pára, megdúlt szemő, szakállas, hórihorgas figura, dörömbölvén ki röhögve elinal vala. Nem csak megrémülék, úgy el es sértődék, szelet fogván Kéri futna a satnya gaz nyomdokán, noha én őtet akkor combommal éppenséggel magamba szorítám, az ki szándokok berzenkedésében fuldokolva káromkodék, hogy azért

megkezdett dolgát megbizonyítaná bennem mégis. Már ha szégyengetés földe hulla rám (akar magva?), minimo calculo élvezés virágozzék belüle!

Többet állva a Hármashatárhegyi úton reméltük megnyerni nyughatatlan nyugovásunk, az Erdei Lak fölött, a fényűző Hármashatárhegy Étterem alatt, ollykor egyik-másikbúl jutva (egyetlenszer menve, ám pincérek pimaszon ácsorgó vigyorgása megjelenté, hogy látódnék rajtunk az éppen elmúlott, lángoló üdő) – többire, aztán mégis nem lelénk valamit kutatnánk, apró tünemények, a véletlen s balság szürke lepentőcskéi közbül vitorláztanak, hun kóválygó fénpászma gyak vala bé közös setétünkbe tartva minket háborán, hun pariter váratlan, közeles tülkölés riogata, akar hogy más es feltanálta ezen jó helyet, mi okábúl jó es nem, hely es nem vala soha.

Denique bátorságban Budaőrs tájt kötének ki, merre hol, nem tudnám mondani: egyest nem kerülnék oda. Kurtán szágódánk es, Kéri uramnak néki kedves harsánysággal poronyán korjongatni tetszett, zúg vala a szél meg lobog vala hajunk – az mimindent én túlzónak tarték, ugyan látván, neki ez fontos –, hogy annak utána hosszan dűlő úton bémentünk vólna, vala jobban dülöngélő út, bakhátos, gazas, oldalt néhakor falszerű mellyvéddel, padmalyos vízmosás árok, a VW farola, csoszála folytában, rövid nap révbe érvén egy búzatáblával határos erdő mellett, mellyben egy ollykor, elfogadván marasztalását, a hó fogságába esvén, rőzsét gyűjteni valánk – (nagy feszültségben, idegcsigázásban, mert üdőre kelletett hazaérni, mondá Kéri, hogy édes, ki én volnék, ma üdőre kellene hazaérni, mit mondhatatlanul gyűlölék, ha mint ittigyen nem üdőre kellene lennünk szintúgy?!) akar egy ütődött népmesében, holott a leszbikus hajlandóságú nőstény-toportyán megejti a kéjre ácsingó nagyanyót, a hideg, csupasz, szürke, poros gallyakat tömni a jeges hótúl kipörgő kerekek alá, és e téli huza-vonyától csúnyán fölfázék. Ülő fürdőkre muszájulék és bölcs fivekbűl csinált teákra, az mik megpisiltetének, ez vala a vég, ám nagyon galád vala, nam csípett, a *rés* csípett meg a hasamat es felfútta, puhány lött és nyúlós, miként a kelt tészta, fertály óraként kelletett pisilni mennem, fárasztó munka, és hogy végigtörülék magamon, a vécépapíron fehér nyálka ezüstözék, szélvedező pinacsiga szalagja, belyülről, tetemembűl, az mitől egyszerre csak undorodok vala. Az mi nagy baj, majd elmúlék.

Nem es kényelmetlenségnek, jobban határozottságnak hívnám, az miben olly jó vala nékem. Ezért hogy héába vált langyosra, szép puhára az aer, annak utána, csak a VW utána fekvénk a pakrócra, dőttünk pihennyi a búzába: az életbe.

Item: egy ollykor térgyeltem, nem térdre ereszkedék, inkább állva felest, már az mint egy illy hintóban lehet, jobb térgyemet gyönge vállamokig fölcsinálva, ő meg férfi megettem szűken hogy szorossan, hosszacskán, egy azon ritmusokban kényeztetve, engemet a sarokba nyomorítva, nyoszítva, az üléshez, az üveghez, ha mint amiképp ő egyesüle vélem, én azonképp – hogyne véle es! – a környékezetemmel, a térrel, ottan azaz a matériákkal, az ülés szövetével (művi bőr vala az!), a Volkswagen falával, egyre közelébb a párával szőtt ablakhoz – én meg maszlagos, jó báva létemben ujjammal a párába firkászni kezdettem; ő nélküle hogy közösségünk vagy ritmusunk és üdőnk szűnt vólna, hajamat föl és hátra irányíta (luat zablával), és kérdezé, hogy hülye vólnék vagy unnám, és arcul ütt, noha egzakt tudja vala a kérdés minemű hülyeséget fedett bé. A heves mozgásra építményünk lesuvadott, ám úgyan már hamar végünkre jártunk, mindenha, mikoron így hátul, felyül. Ez a párás-pofon történelme.

A legeslegjobb az autóban a jókedv vala. A Mindenható Isten tárgyai az ahogy segedelmünkre jutnak – a keserves, nevetős nyikorgás és a hullámzás, mert én a bennem szökellt vídság okát abban tudom, hogy hintónk átalvevé az mü ütemünket, ing, ropog, recseg, nyöszörög, nyög, nyöküg vala – MI, HÁRMAN.

Mi, hárman: ettűl belémszálla a jókedv, s kísére, akar nyugalomban elmaradozva heverénk kemény göröngyökre feszítvén a fekete égboltos alatt, az mit fívet rágicsálva bámulok vala merőn, akar üdő nélkül szágódva sietőn vissza, s nem hajlíta ekkor Kéri szorongó férjábrázata es. És héába vont meg az izzadság ronda ezüstpáncélja es. Bévülről vólnék a nevetés. Vivát az Otto-motor! Vivát Volfsburg! Vivát a négy ütem! Vivát a tetemönk!

APPENDIX A VOLKSWAGENHATTYÚHOZ

Felrobbant pipacsok a számban Tél nyílik a nyárbúl Az orcám fekete

Hideg szivárkodik erdőbe Havon poros árnyék Az ölem fekete

Micsoda lepentő benzinszag Lüktetek búza főd Emberem fekete Tárt

tárt karom kereszt sár göröngy alattam Az égbolt vigaszom fekete

(Vége a Függeléknek.)

Asszonhattyú

(Pasztell-képirat ez, úgy lassú, pallérozott és árnyas munka – csakhogy egy vörös csíkmázolás míniummal keresztbe vagyon csinálva rajt, life-art:)

Alejtom, az asszonnál afféle széllelbérlett katyma figuráknak látszódánk, elkényeztetettnek, kiváltságosnak és léhának. (Bizon nem ártana ellenségeink híves tekintetét magunkra vonni néhanap.)

A sikoltásommal megtömött vánkosok!

Mert minden bársony estönnen terjengősen múlatánk a szitáló üdőt a kocsma házban, holott hajlandóság mutatkozék meghosszítani a nyitvatartást, dúskat iszogatva, minden bársony estönnen ígyen elménket hatalmába vötte a mákony, a mafla hangosságtúl mind a némult merevségig, és minden bársony estönnen beste elhalánk, hogy Kéri uram nyegéden az arcomba ütte a kispárnát fojtaná bennem maga bízó, nagyra héjjazó köszönő sikolyaimat.

És minden bársony reg naplatva – utána vissza rá elig emlékezve, s között semmire, se múltra, se jelenre, se jövendőre, félálomban egymásba szendergünk vala – lekésénk a fölöstököt, kedig ha vágytuk vólna e békés, közös evéseket, a hajában föladott tikmonyt közkenyéren, a fénes birsalma liktáriomot, a forró mézben főzött görögdinnye darabokat, a kövér szíp zsemle cipókat, ezen ugyan jól vetett asztalt a fényes-árnyas, hűs, tág teraszon, midőre szintén betoppanánk, akkor szedék le, a háziak.

Hogy ne fogna gyanút, ki azt foghatna, elméne 2 napokra vissza mutatni magát honn. Víg lelkületű vala: nőhöz méne nőtűl. Miért illyen vigyázatos ez az ember, az kit szeretek? Miért ügyel ezennyire a bódogságára, hogy mindenik pillanatát inventárba veszi? Mért bufurckodék búcsúztában, hogy az asszon vigyázna majd rám, nehogy elkanászosodnám? No hiszem. Az asszon meg mosolyog vala, kicsit magában és nem néz vala Kérire; ezt rühellém, ezt a szemlesütögetést.

Circiter negyven lehetett, három gyereke mind hegedüle, a férje meg sítanár. Üzleti úton vala szinte. Amin igencsak röhögtünk alattomban, hogy egy sítanár Kisasszon havában üzleti úton

vólna. Az augusztus szerelemre csábitó hónap, mondá be épp a rádió. Te nagy Ég! Legyél az én augusztusi hókotróm…! Szép férfi vala ez a sítanár. De a minden cseléd, valahány proporcionált, csinos tetemű. Látszék, ez mire közösen súlyt vöttek.

Mast estönnen nem vala micsoda elkésni a vacsorárúl. Valánk az mint kettő özvegy, irígy várakozók. Észbe vöttem veres tűzű haját, az mit ekédig nem, és hogy fösti a szeme allyát. Idáig három maradékábúl definiálám őtet. Ha mint a vecsernyéhöz külön gonddal felöltözött vólna, látszódék némi fegyelem, nem rajta, de a ruhadarabokon. Meglehet, mindent csak a szeme allyát idéző sál tevé. Bort es ittunk. Hívott úszni a tóra, ugyan nem mék. Nehezen tanálék álmot, kellett vólna még bor.

A reggeli mézen átalvert a napfény. Megsimogattam a legidősebb fiú orcáját.

És annak utána a strandra kévánkozék. Hogy ő es jutna, szóla az asszon hamarsággal, az mit én ügyefogyottan igenlék. Lépcélénk, miként vacsorálánk, mint kiknek közös ügyük vólna. Sandítva oldalt nézém járóját, ékesen ívelt a vádlija, szárán feszült az izom és a fényesen barna bőr. Rugalmasság és arány mellett későbben hoz vala újat a teteme, a has hája nélkül, a dereka hanyatlása meg az apró, pecsenyés mell. Két jókedű hógolyó. Amint a gyerekeié, ollyan a teteme.

Leszegett fővel, fél lépésnyire előlem méne (mindkettő ingerelt), ollykor mondott egy mondatot, mégis, ha mint diskurálnánk ollyan vala. Hogy sok vólna a csípős légy ezidén és ő elestvélyedvén szeretne úszni és még napszak es csípnének és elkoszhadt vólna a víz, és a bólyákon túl döglött halak vólnának. Itten visszafordul vala, mint ki fontosat mondana: Világít a hasuk, ollyan fejér.

A parton hevertemben elbóbiskolék, messzi szűrt lángfények és hangok – Kit vártok itt? Megmondottam én vagyok az, ha csak engem kerestek, ó szeretet, ó irgalomnak árja, tedd hüvelyébe a kardod! – mozdultanak tétoán, fejem oldalt a fődre hajlítva, így ébredezék, szemem az asszon hasára és combjára nyílt, mint tájra, szó szerént, nam a Vénusz-dombjára, oda vitt ez a balatoni kilátvány, az ahogyan a has és a comb közös lapályábúl, feszült szinuszábúl bizonyosan dombként, puhán és keményen egyazon, húsosan, izmosan, gyöngéden. Ugyan szép!

Összeszorítván ajkamat, a vért onnét kicokigatva, igencsak elsajnáltam magamat. – Érzem, figyel. Tájrúl váltok szöméllre, valóban. Néz és kicsiket mosolyog. Bátortalanul viszonzom. Imádom ezeket a palikat, mutatok hevesen és vaktában egy falka férfira. Vállat von.

Elmúlék két nap. (Mindig elmúlik kettő.) Sokat füleltem. Egy éjen a fürdőházbúl jövet szinte összeütköztem vele a folyosón. Toporogva kerengőzénk. Annak utána a plafont néztem soká.

Uram-szeretőm Kéri Marci gyött végre nagy dérrel-durral, ha hogyan mindig érezvén, többen es szeretik, jól telt a hét végéje a hitványnak, erősnek bírta magát, férfiasan parancsolgata, nagyképűsködék, édes vala. Idétlenül tréfálgatott az „egyest élő asszoni állatokrúl", paskolgatá a farom, abszolut hülye vala.

Mikoron elmentünk vólna, Kéri a bagázsnál bajmódott vólna szintén, az asszon – láthatóan e lopott pillanatra várva – csúsztata egy nyári-füzetet, Országos Filharmónia, afféle szövegkönyv egyben, hogy abba írta vólna bé a telefonszámát. Színei esmét ingerlőn harmonizáltanak. Hallottam a lélegzését. Elig kérdőre ejtve, jobban jelentve mondá: Nem nézi meg?

13. Szoprán ária
Szent lépteid nyomában én örvendezve lépek,
nem hagylak el én,
Te élet, Te fény.
A léptem Te védd és vezess feléd,
ó jöjj Te és térj be a szívbe,
úgy kérlek.
14. Recitativo (Péter árulása)

Figyelt, minden rendülésemet, elpironkodék, érzém. Mi ez mast? Ez mast az, hogy szeret? Mast szeret vagy mi ez? Lehet ez vakvéletlen? Elapadt a szám, mit tegyek, Uram, Teremtőm… Bérontanék a haloványkék blúzába, és a tenyerembe vonynám a két csecsét. Két madárfi, melegek és pihegnének. És még hógolyók es. Az arcomat meg a dombra teríteném.

Örökétig állunk, nyakig a kert forró délutáni halálában, arctúl arcig gyáván, nyakig önnön tomboló gyávaságunkban…

Istenkáromláshattyú

A te Uradnak Istenednek nevét héába ne vegyed, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül azt, valaki az ő nevét héába veszi. Héába, héába, héába…

Egyest ülék odu-szobámban, küszködve olvasással, előbben magvas könyvekkel, utóbban könnyű szórakozásokra gerjesztő ezzel-azzal, héába. Reá gondóltam, Kérire, csak. Kiboncolám a tőlle nyert öreg alma-párlatot, *Vieux Calvados, 41%, 8 Ans d'Age,* ez vala fölírva a hártyasovány, zsugorított cimkelapra. Nemes ajándok.

Kaffé-csészébe bétöltém, a benne száradt nádmézet körbelötyköléssel feloldva. Halálos örvény, futt körbe a barnás-arany folyadék. Valami nem tött bódolttá hogy két pohárokkal ittam, de azért szűmből indulva minden tetemömön dobogás lött úrrá, az izgatottságon felyül oktalan vidámság es vala az, mivel telicsináltaték, hogy igen nagyon jó vólna élni, hogy hála járna pusztán annak okáért, hogy vólnék, hogy pusztán vólnék. Jó szívvel gondolék a magos Égben lakoló Mindenható Istenre, mint kevés nap.

Futamodék nyulak bocskorában a szerelmemhöz. Bogarak verődtenek esetrűl-esetre orcám lámpásába, ócska ezüst hírnökei a nyáréjszakának. Csillagok, tántorgások, egymásba hanyatló forró koronás fák, és mindfelettünk az égboltás, az égboltás! Vizenyősen és ziláltan fujtatva érkezék, hová nem tiltá meg, jobban én, hogy erre jutnék, a házuk elébe, nam diszciplinált kis szerető vólnék, ki nem burít oda mit es, szolíd és fegyhetetlen.

Az ablakok setétben, egy világol csak, az üé, sárga sugárzó tégla a fekete, nehez tömbben. Nincsen hát ki, csak ő ottan, én ittigyen külyel, más fekete. Látám meg ott akkoron, hogy magába süppedten, megvónszva járkálna e fény-kubusban, bizon dolgozik a drága ember, és én elérzékenyült őrangyala vólnék, ónám éjjelét, nappalját meg a közti édes vagy fenyegető hajnalokat, nemkülönben minden cselédjét, gyerekit, asszonyát, úgy alejtám, hogy valami vagyon igen es jó, mint mast vagyon, szeretem ezt a férfit, és az Ég is szeret münket és felebarátosainkat…

Illetlen fecskendős-autó elül fa megé búttam. A fákrúl az a véleményem, benső gondolatom, hogy azok férfiak vólnának. Megvarázsolt, elbájolt férfiak. Száraz kérgükből korosként darabot török. És titkosan megölelem űket. A szálfa tölgyek, a deli fenyők, lenge juharok, suta fűzek, félszeg magyarók! Mind ám! Mindet! Oda egyengetem combomat hozzájok, hadd lenne szegéneimnek mire emlékezni.

Jajj, láss dolgot, akkor ottan azonban *fölismerém* a kezeinek állásárúl, hogy imádkozik! Hogy rettegve imádkozik a beszari féreg! Talám szintén érettem, a júdás! Akar érettünk, hogy úsznánk meg valahogyan… Erős gyűlölségemben ríni kezdék, és ollyas szókkal rútolám (kettőjüket!), valamiket ide nem mernék mégegyszer leírni.

A legmegbúsítóbb vala az, hogy magamat útáltam.

Vágyhattyú

Avval húzakodék félbe-szerbe elé nékem egyókor ragyogva Kéri Márton, hogy az vólna nem es óhajtása vagy kévánsága, holott vágya, legalja zsigeri vágya, hogy a két nő (!!!!) ösmerné és szeretné egymást… mintegy az ő feje fölött ösmerkednének meg, egy kávés házban vélhetőn, a megbeszélés nehézkesen jutna létre, egyik se akarna *helyet* mondani, nem akarná *így* kiszolgáltatni magát, hogy neki ez meg az vón a törzshelye, ergo ő illyen meg ollyan vón, ezt nem!, az Angelikát azután úgy vönnék, az mint a másik öreges választását, az mitűl egyben fölényt éreznének, kétségeskedésüket bé nem födve mereven nézegetnék egymást, *hát te vólnál az!,* sóhajtana végre az idősb, szemernyit lágyabban a szándokoltnál – mikoron rájuk nyitna (így képzeli, mert mindent az utolsó szögig elképzel vala), szinte rajtuk ütne az ő, Kéri, egy barátosa, az kire bizon alappal ketten es féltékenyek valának, és az ki fergetegesen be vólna rúgva, *hölgyeim, édeseim, egy nőt keresek,* csivitelve egyszerre válaszolnak, *mi is! mi is!,* valamin csak nevetni lehetne; a kapatos társ egész szeretetre valósága, kedves elesettsége az ő, Kéri, Mentségi Számlájára íratna föl, nam már vóna illynemű lista az utolsó szalmaszálakrúl, mentsétek meg lelkeitek, de legalább es az enyimet!, de a hölgyek tréfásan őtet félreértenék, ez nem vólna tréfa, és ő ténylegesen egy nőt keres, az ki őtet elhagyta vólna, hús-vér, ekkor tántorodásában egy széket farba rúgna, hogy az keservesen a fődre hullna bántó zajokkal, amidőre szigorú, bús kiszolgálólányka odatoppanna azonost, *angyalom, tekegyelmed mast nékem azonban megbocsát! értette?! nem! ne es szólna szót sem! tudhassa jobban! tekegyelmed se ártatlan!,* hedrentené szegin elhagyott, hogy lánka semmit se értve, ezen cseppet se fennakadva unottan visszakozna a pulthoz; *Lacika, ked csontrészeg,* hogy ez csak szalonspicc vólna, klasszikus szalonspicc, csak a hölgyeket roppant helyesen megtévesztené, hogy ő, Lacika, szereti azt a nőt, azaz mast épp félne, vagyishogy bé vóna rezelve, hopp, azzal el es tűnnék, fölszívódnék a fővárasi forgatagban, bészívná a kül (egyszer még immediate fölbukna, bekukkantna és mosolyogva – vagy jobban sírva? – mondaná a két nőknek: RAJTAM, ÉDESEIM, NEM FOG A GOLYÓ!), ők kettecskén maradva, birtokon bévüli és trónkövetelőző, ottan-ottan elfeledezének, hát hogyne!, jövetelük nyeggetős céljárúl, fecsegnének, rólla, Kérirűl es, majd hogy egy idegenrűl, árny- meg fény-oldalairúl, és így tovább, és ő már látná es bódog triászukat, valami ha nem es egyben, de egy fedél alatt élne, nem akarna úgy túlazni, hogy mondjuk a nők közösen főznének (lében ez vóna a jobb, koncban amaz), mégis arrúl már egykönnyen nem mondana le, hogy parfűmöt cserélnének, pirosítanák meg egymást, illetve fölfednék, hogy egyforma a mellet fogó kosárocska méretje (az mit ő nem gondolt vón, Lili kárára), vagy úgy hallgatnának, csöndesen, derűsen, szomorún, mindvalamiben vólna jó porció férfiellenesség, ő a legkevésbé vólna kivételezett, ellenkezőn, az ő szöméllyén nyugoszna, mert nyugoszna a sűrű épejtmény, ugyan azért ezen ellenességben mutatkoznék – valami őtet illeti – némi következetlenség, reméli, evvel húzakodék félbe-szerbe elé nékem egyókor ragyogva Kéri Márton.

Halálosan szeretem vala csuda Kéri Mártont, az kinek ígyen válaszolék, szokásosnak mondható „istállóhoz illendő possadt szitkozódásokkal”, rogyna rád a magos Ég, az minek minden bukott

angyali hárfáznának girinceden, rohadt csaló, kéjed ne tanálna véget se nap, se éj, ha tudnád így, mi az örök kín, mégjobban aszódna el dús ágyékod, száradnál ki, hogy ne es értenéd vereséged, a hülyék nyáladzása tenné csillámpozóvá ékes orcád, nyalogatnád hát anyád gennyét, eves söbet, mellyet te üttél fiaként az anyák örökkön szent tetemén, látom, mi tervet kovácsolnál, ganéj, meg nem történtté akarnád tenni és e meg-nem-történtekre emlékezni akarnál; álom és valóság egyberomlásárúl handabandázol, és hát, nemde, mit es tehetnél te errűl, a szeretet és szenvedély csapáján jársz, szép járó!, hát hun máshun kéne, nemde, és az álomkép ékes! meg nagyszabású! meg nagyvonalú! meg nagyléptékű! ittigyen minden nagy, és fő te! te maszatos, gyáva agádám – sőt, még úgy fondorlatosb: nem a szeretet és nem a szenvedély, de még csak nem es te, az hanem a szenvedés a nagy, így képzelíted, okulva, hogy a szenvedély nem mentesség, ellenkezőleg terhelő, a szenvedésben bízol, hogy az majd, nem az valamit okozol, az mit bizon hordasz magadban, megtisztít, ó, szerencsétlen! cifrás! hanemha könnyebb szenvedni, hogysem szeretni: hát jó! szeress, szeress, szeress! – kettőnket!, de szeress *egyszerre,* ne egymás után, páros és páratlan, jó, belenyugszom: töltsd bé szavad, és szeress kettenket, úgy külön-külön és úgy egyszerre, ugyan ne merészeld a mondatot mondani nékem, az mit néki, és ne merészelj ugyanúgy az arcomhoz nyúlani, se hová, és ne merészelj ugyanúgy élvezni! úgy-e?!, talám mégis a szenvedés!, *néked es egy tested vagyon,* nagyra törő, kényén nevelt kamasz, lennél hát *ugyanaz és más* ha bírsz! te tehetség! – –, vedd makacs, poros eszedbe, hogy nem bűnről, ezennyél többrűl vólna szó, tragédiárúl, és abban, gőgös ember, percre se bízz, hogy szeretném, még néked se hiszem, hogy igazán szeretnéd a kis asszonkát, nem szeretem őtet, és soha nem es fogom – ha ez eszembe jut, téged se, korcs áruló! katyma széplélek! –, nem szeretem a haját, az ahogy lobogva hordja, nem szeretem a nevetését, undorkodom a fogait ólomba burító nyáltúl, undorodom az ajakfestésitűl, nevetséges, hogy kisebb melltartót hord a kelleténél, undorkodom a melleitűl, a termékeny ölétűl, a kedvességitűl, valami alól elkopott gyűlölet kandikál tavaszon hó, gyűlölöm a rosszhitét, a gondoskodását, az alázatát és alázatosságát, gyűlölöm a temérdekségét, a jóságát, és legelsőbb azt gyűlölöm, hogy tégedet szeret, ez illyen egyszerű, pofikám, és gyűlölöm a kitettségemet, hogy én es szeretlek tégedet, ez illyen egyszerű, csak te reméled alamuszin, hogy vólna egy aranyfodros felhő főd és ég közt, holott egyben üddegélhetnének, gyönyörű passzióid bal felyül, mígre jobbra, elig igazságtalan mondani, az örökké-léted, a végtelenség, a benned lakoló Deus, ezek két fél-felé, Főd és Ég!, nemde, milly szép rafinált, és középre, murilló-angyalka, te! – – hajad a homlokodba hull, pofád elnyűtt, halott, csak a szemed él, te, te, ha rád nézek, görcs áll a hasam allyába, és rívok, úgy szeretlek, te pojáca, úgy!, ígyen válaszolék, és azon percben, talám a mondástúl?, iránta nem érezék mit se, poros vala mi vagyon, szeles, szürke, karcos.

Abortuszhattyú

Annak utána hogy sokast, aprózva és hozzáértőn csöpülé és Mari kiszalada e kies országbúl, külön zokon véve tőlle, hogy döntésre kénytetné, hánni-vetni, ahelyt hogy csak úgy elmehetne kicsiket, csak úgy, mert éppen mast, elege vóna, mondjuk, ebbűl a zord kontinentális éghajlatbúl, én egy élemetes asszonnyal kerülék párba, hogy kettőseleg takarítunk vala.

Deákatlan, ugyan jó eszű és nagy munkatehetű asszon-állat vala, órákig szó héán bírt kulizni, és az üdő futását, fáradtságom mellett, csak az ő felső ajoka fölé, pilhes kis bajuszkájára odaülő verítékcsöppek megjelentették. Másutt meg napában akar többet és ugyanúgy, szóig leásva, mesélé méhszáj-operációját, a szülés utána megrenyhett izmok nehezét meg a műtétnek elig nevezhető kis nyisszantást, annak következtében azonban urát magához nem engedheté, holott az megkövetelné, valami néki járna, nevetgél ez asszon, ha mint húgom vólna, kedig vénett vala, biz talám még 50 évekes.

Kisanyám, ígyen említe, kisanyám, csak te vigyázzál, mert megkeményítették az abortusz-komitét, úgy lám!, kisanyám, holott fogyunk, fogy az ország!, így döntének a fejesek, *pusztul a magyarság!…* az anyáik picsáját!, azt, kisanyám, illetve éppen hogy az enyémet, az én pinámra ezek ne mentsék az országot, alja képmutatók, anyukám, ne kantározd magad, valljál mindent arccal, mind valami

eszödbe megy, hogy egyessen élnél, hogy elhagytak vón, hogy borcsiszár apád, a csimasz, lator lött vólna, szégyengetnének ők, matató honatyák, valld, hogy spirált használnál, az bizonos, véltán hogy nem írnák jóvá, hanem egy sperma ugyan mégis átal vergődne a zárlaton, azt azannyira megsínlené, hogy az okozta gyermek talám nem lőn tellyes, holott ha jóvá írnák es, jó, kisanyám, nem lössz; ne ríjj.

Nem érezék, nem testben, és nem lélekben, sömmit, fájdalmat es elig. Csak azt az átokvert illetéktelenséget, hogy ottan turkáltanak énbelőlem. Egy csippentés, annyi. Ha mint *valakik* bent, belyül, csip-csip-csókát játszottak vólna. Kik? – lett vón ébredvén első kérdésem, kik. Na és ki vólnék én, kicsoda, élet-halál hitvány ura!

APPENDIX AZ ABORTUSZHATTYÚHOZ

Egy angyallá tött, elrekkentett, pázsitjában lévő gyermek, az bizon szíp. Csöcsömösnek ingyen se több, mint 3 kiló, valamit beavatott héjázással 3000 grammnak mondunk, holott a szopásnapló hív tanúsága szerént a fejlődés következőleg töretlen, a kis darab mohó gyarapodása nyugtató és megújabban, valami ritka fejér holló, 9 hónapokig szopós, szinte-szinte vas-gyúró.

Nyavalái szelíd futásúak, a szamár-kahogást nem véve, hogy a körüle való felnőttek akkor riadtan hallgatóznak mind éjjel.

Üdőben kezdé a járást és beszélést. Valamit mond, sokáig nem fogható; előbben ösmeré a mondatokat, megette tanulta a szavakat és apró túlozással a végiben a hangokat.

Szobatiszta. Éjen es. Kamoraszéket használ. Önállóan. Fejét illyenkor le a fődig teszi, és úgy nyúl hátra vissza törleni. Saját madár, a keze vólna a szárnya. Napában alszik, ugyan megszámíthatatlan, benső kedv szabja. Képes a magában étkezésre, az asztal megvetéseink galibáit finnyásan észbe veszi, akar egy öreg viccben. Minden ételt megeszik, ugyan vagyon, hogy mégis nem. Ételre, vígasztószerre sem másokra nem érzékeny. Egyéb épkézlábságra mutató notáció nincsen.

Nem balkezű. Az ujját nem szopja. Nem úgy vánkosai csücskét; csücsköz és szopóz. Bölcsődébe nem járván, annak társadalmába való belesimulása könyűnek es nem, neheznek es nem nevezhető. Ezenképp minősíthetlen testvérével való kapocsi, az ki nincsen. Kennyen ösmerkedik, bár nehez vóna megmondani egyest vagy párban játszódnék jobban. Szívéhez legközeli szere a párna (nézd felyül), és egy béle-fosztott Mackó, az kit ő kettőnek tart, kik veszekednének és ő édesgetne, midőre el nem halnának. Játékos szereire nem éppen vigyáz, de akarattal nem rontja őket, valamik előbb-utóbb tönkre mennek (tönkrepusztulnak).

Félénknek nem az, jobban dacos, rívós és közvetlen.

Nem jutalmazzuk. A büntetés hathatós útjainak megválasztásában tehetségtelenül ingázódunk. A generálkérdésre a választ megtagadjuk, mineműnek látná a szüle ő gyermekét.

Csip-csip csóka, vak varjúcska, komámasszony kéreti a szekerét, NEM ADHATOM ODA, tikok ülnek rajta, hess, hess, hess, hess…

(Vége a Függeléknek.)

Halálhattyú

Hozzá a hazudáshoz oda lehet szokásban hanyatlani, ha mint Albionban a ködhöz, Stockholmban a hideghöz és a Kárpátok ölelésében a mocsokhoz. Bátor nem akarnék tódítani. A lehet szerént elkerűlni vólna jó az egyénességet, jobb hazudásban élni, hogysem valakinek hazudni. Magahazudás ez es (sőt, másadikán könnyebb a megjavítás). Ugyanúgy nem szeretnék kiábrándult es nem lenni (cinikus). Édes magzatunk elhaltát minden áron feledni vakarkodánk, és viharos utunkban sokasan álltanak, ollyak es, az kiket szeretünk vala. Ugyan nem hárítanám magunkat dücső nagy Urunk végzésébe, azért lött ígyen valami ígyen lött, mert ígyen akarjuk vala, mert én szeretem vala Kéri Mártont és néki kedig nem vala erője engemet nem szeretni. (Okhattyú, karmadár, mert oknak lenni kell, ígyen szoktuk meg.)

Idestova egy esztendője ösmerénk merő azon egymást jóban, rosszban, valami nem nagy üdő, de vélünk sokak megestenek szintúgy. Alapvető lételünk, a rejtezkedés szempontjábúl vala a nyár áldásos, a tél nyavalyás, a más kettő szak, per definitionem, közbűlső.

Vöttünk bérbe kabint a cs.-i bányában, végszükségre (ha-ha!), mondani állókabin, az okbúl hogy hajnalt kellett indulnom, nem szerettem, és heába látám előre, hogy Kéri morog, mért vettem vóna nadrágot, azt vők, s midőn mondanám egy ollykor, hogy ellenben béfagyna a micském, egészen megbotránkozék, igaz, elsőre bódogan, hogy lehetett neki, ellágyula, hogy azért mert nem tunna nyúkászni, azért. No láss.

Az 1984. év vala ez, Krisztus után, nyíló tavasz, közbűlső szak. Sár megegyveledék hóviràggal, de nem illyen mondat-szépen. Tűrhetetlen összeesküvők nem a strand elébe, hogy az ész diktálna, hanem bent, a rózsalugasok közben szörzénk a találkozást. Ismeretlen férfi álla még ott, miért ügyetlenül meghőkölék.

Valami viszont fölkelté a lustos lelkületű jegyes asszon gyanakozását. Az kit, ó e két lábain járó szarzsákot be utálok vala kezdeteinktűl, a rútságát, libabőrös, szederjes-szömörcsös karját meg sunkáit, durvatt, irígy szolga, karnyira a medencéktűl, hová soha nem fog eljönni, még vágyás sincs az agyában, az ki Kérit szerkesztő úrnak, éngemet kiskisasszonnak titulál és kacsont hozzája, hogy erre vón a nők, arra az urak vetkezője. Háttal meg a kabinok! Tetszik, ittigyen es tud bárki bármit. Furcsa mesterségek… Búva kabinjábúl ezüstfenyők ótalmában megém settenkedék. Suttogunk, minden tilosban. Hogy mit akarna, tűnne el. Testbűze útálatot, majdan részvétet nyit belőlem. Arca közel, hogy ő csak segítene, sértetten csámpáz vissza a bejárat temérdek vasajtóihoz, ez a dolgom, a segítés.

Magosabb Kérinél, vékon, szíjas, ékes ember, ki ottan állt. Ha mint faragott vón, feje éles vonalakbúl, nyomós felületekbűl tétetett összességbe. Későbben lelkesültségemet a corpus javára átirányítám, karcsú és szőretlen, egy kamasz, bőre nem ereszkedék meg, ingyen sem petyhedt, úgylehet vakítóan fejér, valamin csak nehány barna öregfolt, a derekán, a kézfőén, jelenté meg a múló éveket. És a homlokhajlásív! Meg a mákos haja es jó. Azt es szeretem, ha férfinak vagyon mellyizma.

Valának, mint két nagyon távoli évjáró bogárhátú, minden más már, csak az autó ugyanaz. Tétoán nem ösmerém fel a kapcsot, *elemet* keresék ott, hol habitus vala. Dűltek a rútveres egyenpadnak – azottan látám meg a hasonlóságon túl a rokonság fokát, ahogy valának, úgyazon mozdulattal, úgyazon mozdulatlansággal, a végtagok és a törzs mulatságosan aggályos párhuzamosaival, a két falnak dűtött partvis, apa, fia.

Hallgattanak, valami csöndeket természetellenesnek alejtám elsőbb, kedig éppen ellenkezőleg, hiszem mit es mondhat apa a fiának és fiú az apának, az felyül mit ezek a leleplező, kényes meg nevetséges paralellák mondanak. Kő a kőnek mit? Hevernek. – Akkor egyik párhuzamos, enyém Kéri, hars rám rivalla, mit keresnék-kandácsolnék én ottan, hogy levent kerekede ide-oda ribillió, atya feddé fiát így szólani kisasszonhoz etcetera – és indula e keserves, fekete nap, holott fényesnek és kennyen vígnak látszódék:

MI EZ?

Domine Kéri vigyorog, hogy mi vólna ez, ha mint egy idegen, valamig bentrűl a kabinbúl apjaura vetkezésének neszeit hallgatjuk, a térgy roppanását egy korban, nem értem, valami történik, hagyom hát legyen az, mi lössz, mit tegyek/tehetnék:

Az apjával elköltött estékrűl mond, a vacsorákrúl a hív estéli loggián, a kölcsönös gazdálkodásrúl, hogy ekkor ő főzne már délyestől fogva, aggállyal megvetné az asztalt, kerti bort hozna, kevercselne salátát, színes asztalkendőt hozna elé, lilát meg bordót meg vagyon egy sárga damaszt es! – hogy közöst néznék a váras hosszan nyújtózó, csillámpozó fényeit, és hallgatják azon únhatatlan berbitélő zsongást, melly egy váras természetes, esti hangja, hangzata, talám az éneke, s melly ha mint kizártan belőlünk fakanna, belőlünk, a szívünkbűl, a gyomrunkbúl, legesmélyünkbűl:

Hogy én kisasszon, szeretnék-e tombolni, mire rávágom: nagyon es! Taglalja jó öreg férfi Kéri uram, udvarolgatva, hogy mi es vólna hát a tánc, hogy a tánc vólna az élet, az indulat, érzés, a – itt szomorúan bólint – létezés. És mi a létezés? A létezés kedig az üdőbe fagyott végtelen, korlátos öröklét, kislányom:

NÁPOLYBA MENJEN VAGY VENÉCIÁBA, DE OTT SE PIHENJEN A PICI TÁNCOS LÁBA:

Illyen kis roppanásokkal haladtunk. – Ser, rum, iterált megéhülés, hot dog!, hogy ő, Kéri Zsoli, a felhevült ebének nem adná, és nevetve nagyokat harap, „pártatlan kezének atyai súlyát gyönge tetemimre bocsátja", mintha pihenne, hogy akkor ugorjunk mast le Fehérvárra, vólna ott érdekes kiállítás, és hogy ne lennék olyan öreg, nem kéne úgy ragaszkodni – mihez es, fiam?, és nevetnek, nevetnek. Lassan-lassan elhányánk a csépet. Annak utána tényleg Fehérvár, a két férfi fondor tárgyalása Schwittersrűl, a reneszánszrúl, a felületek rengésérűl, remegésirűl, a parányi, radikális elmozdulásokrúl, Cézannerúl, a keresztrűl mint formásságrúl, sör, rum, irány naptámodat, körbe a Velencei tó partján, Nápolyba menjen vagy Venéciába, de ott se pihenjen a pici táncos lába:

Najád a mellső ülésen, arany égi anyánk hajlott útja végén narancssárga csorog az arcakba, felrobbant pipacs a szájüregemben, szél ez akar huzat, ki az ki tunná, két férfi, lecsuklanak a tárgyak, fék, fék:

Sugárzó, csöppnyit rátarti szeretettel bántanak egymással, látszék, kölcsönösen büszkék a másra, te vagy az én egyetlen apám, ugyan te meg az egyetlen én fiam. Immár csak nevetni lehetett, botrányosan és botránkoztatóan. Üres nevetés vala ez, nem vala minek mibe kacsoznia, üres és hite hagyott, és bennek sem marad vala mi sem, valami ellen állna:

Mégis csönd lett azon órán. Fakó, hevült arcak – és akkor átértettem, kis hülye, jaj, hogy miről vagyon szó, az első percben tudhattam vólna, mocskos, nyamvadék disznók, hát erre mén a játék… Nem vigyáztam vala, így megöregedtem vala mellettök, én szerencsétlen, szegin, elmételen liba:

: tüllel béfedett, sápatag, reszkető ajkú halottak duzzadt, lila ujjainkat egymás ölébe fúrva fúrtuk, keserves szél sepert a megalvadt vízen – – cygnus mortis.

APPENDIX A HALÁLHATTYÚHOZ

Szent György havának harmadik napjára ébredőn a 70-es számú úton a főváras határában az IE 32-96 rendszámú fejér VW, az kit Kéri Márton 35 éves hírlapot író nem a látási környülállásoknak illendően vezet vala, megiramla és frontálisan egy út szegélyi terebélyes fának ütköze. Kéri Zsolt 65 éves öregdíjas a színen meghótt, a 19 éves Csokonai Lilit nehez, nem életveszélyű nyavalákkal a székesfehérvári ispotályba szállították. A rendőrség szakértők bényerésével megkezdé a huzokodást.

(Vége a Függeléknek.)

Inventárhattyú

(kaparj kurta) Kimostanak, kisepertenek. Megdúltak. Vér vagyok belyül, vér vagyok külyel, a vér a pinám. A monstrum kérdés vagyon csak belőlem, FOGHATOK-E még élvezni? – aggódó kéjtulajdonos. Fiúgyermek lett vón. Férfi. Én nő vólnék. Egy tetemöm vagyon.

(pázmány péter) Laudetur az Úr Jézus Krisztus. Megbocsát kelmed, árva pogán szolgálóleány zavarni merészelem. Térgyepelek elébed nehez szűben. Egyenest, igazszólón beszélnék, palástolás nélkül, árgus szemekkel figyelvén magamat, de tégedet es, mikoron futna át bosszuság nemes ábrázatodon. Nem gyónásra gyöttem. Nem alitom, hogy gonoszságban förtőznék vagy bűnt cselekesznék, ugyan csak rosszat. Bizon viszont talám a rossz az méretesb, hogy a bűn… Tudatlan vólnék. Nédd el beszédemet. De nem errűl vagyon szó, nem fölmentésért ravaszkodom.

Beszélgetnék véled, tiszta életű, nagy ember.

Az egyedűli végem vala, hogy bódog akarnék lenni, nem szaggaték másra. Rendben, szépen élni. Ha mint felettébb valón, ennek átellenében, ehelyt huzonost rombolok, suvadva egyberomlanak nyomomban minden állatok. Bévül, legesbévül, ottan kévánnék lenni akar szerzetes, egészlen, ünkén, lassan, megvónszva magam, erőnyesen, tudva, mi vólna jó meg mi vólna rossz – s mindazenyét zákányosabb vólnék akárki orv figuránál, az kinek még gondot nem okozna csak csólnakázni es az élet lágy kellemein. Az nem csinál általán fogva illyen ennyi bajt, az nem él illyen ennyire contrában magával, csalatságban, az jobb, az a nyomorott, gyáva ganéj…

Szeretek egy férfit. Nem enyim, soha nem es lössz. Ez ebbe még bennebékülnék. De el fog árulni. Meg fog tagadni. Le fog mondani róllam. Elteként tűllem, ha heába nyüszítene ez okbúl. Heába hogy szenvedne. Heába tönne tőlle telhetőt. Ez kevés vólna. Meg fogom rövid nap ölni, ex malitia.

Jónál es jobb jó Uram, dücsőséges kardinális Péter, járj közben érettem erősen Istenednél. Nem hinném, hogy…, túlon vastag a setét. Kedig bizon jó vón nem maradni magamban halálom után. Legalább poklokra jutni… Vagy azt mégis nem? Talám mindenha jobb nem-lenni, mint kínlódni? Te VAGY, nagy uram. Én kedig félek és eltökélt vagyok. Nem tehetek másként, egy tetemöm vagyon.

(tandem) Ama vén Csepel vala akár egy lú. Nem mén, nem paripa – igát vonyó barom, csatakos, szőlke sörényű muraközi, szódáslú, súlyos, fekete tömeg, fenyegető setétség és szánalmas tákolmány.

A fémvázon forrasztások, miként kamaszfiúk térgyén a nyomós örök heg (heves kirándulások, balszerencse meg huszárosan mamlasz hencegések emléke), item a mesés és rejtélyes tárgy, a *dimanó,* item onnét meg oda, a sok kiösmérhetetlen színes és (egymásba!) csavart huzal, item macskaszem, bovdenfék, küllő. István bácsi lassacskán mindent kicserélt, nem újra, régire, mintegy igazollyan rosszra. Hasznavehetőre, mondatott.

Óvakodva, bátortalanul és vágyakozva szélvedezék a környékén. Férfi! – vala nékem ez a masina, akar egy férfi. Például a nyeregnek, a kifényesült síkos bőrnek bizon savankás, erős, állott férfiszaga vala. Vagy említeném a csöveket, a kormánynak rúdját, a markolást és súlyt – nehézkesség esmét szágódás: mi vólna ez, noha nem az?

Meglehet, mindez egyszerűbb (durvább).

Mert vásárnap délyestén, ebédnek végeztén azontól, István bácsi nem vagy elig törődve családja – családunk – dercés perhorreszkálásával, elé tolá a masinát a leveles színbűl, szertartásosan, komótosan és valamit félelmes komolysággal. Megültete éngemet a vázra, hogy lekerekeznénk a Dunának partokig.

Híven kísére münket a szeszgyár csípes élesztőszagfölhője. A laza sóderban ókor vígan csikorítva farolánk. A valósághoz nem illeszkedő, boszorkányosnak tetsző víztisztogató kutak kúpjai valának a formális vég, bátyám bevégzé a tekerést, siklánk lendületbűl, akar egy vitorlázó repülégép, hang nélkül, alattomban, ő lábát a nyergen átalvetvén a pedálon fél lábokon állva rollerez vala hosszasan, mi alatt orcája csiklandva a nyakamat illeté. Majd bordáimnál megragadván emelt a fődre. Sétáltunk, nézelődtünk, ollyan nyugodtság vala semmit nem csinálni. Éreztem a szűmben ezt a jót. Nézzük vala a víz sodrát es, az örvények álnok valcerját. Néhánon lábbogtak tiltásban. Utóbb soha viszont újra a bordáimban érdekelve időz vala szép-nehíz keze. Akkor könyü buríta szemét, mit valami betegséget undorodám, a vörösességet, ezen tetsző kötőhártya lobbanást! Még nem es sajdítám, hány testem vólna. Lilike, édes pici lányom, kicsi fagylaltocskám, súgá apró szókkal, rekedve. Az életnek utolsó szököllője!

Megi házba érve néném hamarsággal böcstelen tündér indokokbúl engemet vétve orcáza és igen erősen alján ellazsnakola. Kedig méretes bajban valék és jajom messzi elvisszhangzik vala, segítségemre senki nem jut vala, se biciklivel, se lábon. Néném nem latolgatá, merre-hová ütne, huzonost henyéltet vala, arcomra, vállomra, nevezetes testemre etcetera, hogysmint gyött. Viszont rúgást nem rúg vala, meg míszert es nem alkalmaz vala, sújt es nem, botot es nem, alias fakalánt.

Hiszem nagy dolog fájásaim lettenek. A fájdalom igen keserő, egyessé tesz. Félek tőlle, de félek! Mégis: a biciklizést nem vönném evvel egybe, a csiklándását a nyakamnak es nem, az örvényt, a bordáim fogását es nem. Egy tetemöm vagyon.

(jobbszélső) Úgy mondá, jobbszélsőt, „jobb széjjelt" fogna ősztűl játszani a váras első számú csapatában, hogy már jelezték vólna néki, hogy odacsapnák az első kerethöz. Erősen szép tetemű, erősen unalmos fiú vala. Napozásban lévén, fíben hánatván ő feküszék pasa középett, jobbosán mennybéli asszonya, balosán csak én.

Kisvártatva határozza magát labodázásba kezdvén nódíta, tartanánk véle frissítésül, az mit mü immel-ámmal megcsinálánk. Ottan-ottan viszont elragad münket vala a mozgásban ott-búvó szenvedelem, a férfi tetem izmainak kérkősző csalafintja és a labodából áradó firkoló vídság. Izzadtan, zihálva, tisztázatlan és zúgó vágyakkal terhesen dőlénk fíbe vissza. Vala az várható – valamit appercipiálék szintén –, hogy ők ketten, párocska egymás felé megalkudva torlódnának és a lányka amazt megátölelve gőgésen nevetve annak tarkójában turkolászna.

Csakhogy én annak idejében már – ha végpercenetben es – kígyó mozdulattal csorda (!) magasságban *alá*csusztatám oda az én kicsi kis kacsóm. Főzdre szorítva, alunnan bámultam kajon a veresedő férficske orcáját, kajon, glóriálkodva, megvetőn és könyörgéssel. Egyedűl valék, meg sem. Egy tetemöm vagyon.

(banda) Mi szabna határt? A más bódolt teköntetjébe nézvén, semmi illyenre nem találtunk alluziót, hogy vigyázni kéne, hogy lassabban a tetemmel, lehet, mert személlünket láttuk ott es. Hántuk magunkat dücsködve, tőnk, mi jól esék…, és visszajergeténk a káposzta-salátát, hol csak azon fogva, hogy zajos teoretikus fontolások árja vonultán újobban kérnénk, nevetve, hámatlan, pincérünkre még kicsibe rá sem pillontva. Kérők, teát adnának föl előételként, cipót desszertnek, a forró hús lét ital módon, ergo egybe a főétekkel, valamit fele odahagyánk ajándékon továbbállván, púposkodva és szegezkedve, innét hogy oda meg vissza, sajdítva és cirkálva az utcán tekerve, vihogva, vigyorogva, kurjongatva, nem sietve, jobban szelesen, akárha igyekeznénk mi hova, de nem, ez nem vólna igaz, SEHOVÁ, kóválygtunk nagyra héjjazva, kényességünk szerént, öröm vólna bennünk gyökér nélkül, billegtünk egymást elig ösmérve, egymást nem kötve, hol egybecimborálván – a lazaság, a félhomály, a szöméllteleneség minemű proporcióit megteremtve a fiatalság és fölületesség magabízó öreg erejével (*élemett-ágálás!*), az mibűl a legszömérmetlenebbekre ragadtathatjuk magunkat, sekély banda, matt én, bonta világ.

Illettük éppenséggel magunkat megint-megint, innep vala, az mikor arccal, zavaró tárgy, egy asszon előtaláltaték magábúl kikelten, zokogva, tántorogva, szigorú kendőben, vinnyogva, vicsorogva, ha mint jeges szél vágna felázott gyászos arcába, kedig lágy idő vagyon, fűszeres aer ing vala szelíden, akkor én egyszercsak átölelem ez asszont, félrevonyva megállunk, a banda bámul, sömmit nem ért, tenyerembe veszem az idegen elfoszlott arcát, a taxiállomásig görgetve egy kocsiba lököm, áldást osztanék vagy gyereket nyugtatni úgy, kezemet fejére teszem. Kérdék, asszonnak mi bánatja vón, válaszolám, szél éré az urát, és ki vón ez szömélle szerént, kérdezék, és mondám (hazudság), most látnám először. Úgyan néztenek rám, ösmeretlen cinkosaim, miként egy szentre.

Majd egy lány, szőlke, mellyes, tohunya, így szóla: Anya, mü ezenyét úgy döntének, hogy itt a tavasz. Érted, anyám, így érezzük. Primavera! És föltűnéssel, hogy sokak látnák, szájon apol vala. Sat parum, sed meum. Egy tetemöm vagyon.

(légyott) Öt esztendővel ennek előtte a csepeli héven kitartóan szemmel megigézek vala egy tőllem korosabb férfit, ki nékem tetszésemre vagyon ékes termete és fénes tekéntete által. Én ollyan lők, mint a macska, egy kicsike gindár lány. Ha lassacskán es, de észbe vött, s midőre nem szabadult vólna indázó pillantásomtúl, elpironkodék, elébb rózsa, követte fejér, majd mélybíborhullám önté el, hanemha az ártatlanság meneteles elvesztésének, a romlottság eléhágásának mérete szerént.

Leszállván pukkancskodva dühösen visszanézek újból vala. Hogy utánam fúrt vólna, miközben a hév ajtai bécsukódtanak, valamiben alattomban bízni es látszék, erre jelzett az a *nyugodt rémület* az mint az üvegen át jelekkel kérdezé, hogy hány éves vólnék. Milly ostoba, mulya kérdés, mutatom, hány. Mast hevesebben integeté, hogy három – érted?! há-rom – év után lennék itt esmét, exacto ugyanitt.

A kért üdőtt, három év elforogtán, fertállyal egy után ülök vala, exacto, a Vágóhíd utcai megállóban. Lágy-meleg por szállongott. Még fertály óra eltelvén szedelődzkönni kezdék, megújabban akkor mégis megjelenék. Elig változék az arca. Örömös tekéntetemre – szűvem hangosan ver vala – elvötte a fejét, és azonban elveresedék, úgy sorjában ösmét. Meglátám akkor a mellette ottan téblábolό kölyköt.

A férfi úgy viselé magát, az első pírt nem véve, mint ki nem esmérne engemet, mint ki nem hogy mast látna egy elsőben, hanem nem es látna egyáltalján. Akkor hát ebbűl így elég es lett vón. Azok ketten kéz fogva möntenek, szípen, szelídséggel, bódérúl-bódéra, nyalóka, hírlap, ződség, marcapánt.

Csupán már a fiát cirkálám, valamicskét őtet a fiában. És ott egy mondat szalada a számra, elébben a mondat és utóbb a jelentőse, az mi hihetetlen, badar és ijesztő vala, hogy komolyan es vőm: EZ AZ ÉN FIAM. A nyűves apja elvötte tőllem. Vagy jobban: szegénke férfi, sok levék neki, mast ha a gyerekbe öli az életit. De bizon az meg akkor es az enyém, én szülöm vala, az én lábaim közt vala véres és izzadt kis feje, bennem fordult meg majdnem szerencsétlenségre, a felcser éktelen káromkodására. Meg a fogók, meg a vér. Vér. Sok vért veszíték éretted, kisfiam, ki

szótlan gyöttél, s hittem, hogy talám néma vólnál, régen láttalak kicsinyem, a tarkód vitathatatlanul az enyim, és a folt az arcocskádon! ott az a beszakadt mozdulat, itt e duzzogó vállvonás! Fiam!

Nincsen néköm választásom. Visszaszörzem a fiamat. Elszántságombéli változást tüstént meglátja, szorosabbra veszi a fia kezét, távolodnak a Soroksári út kietlen léniáján, kapkodva meg-megfordul, gyorsítanak. Utánuk eredek. Gyorsít, gyorsítok. Húzza maga megett azt a ferde koloncot, a gyerekünket. Harc. Így en kurgatom üket a Petőfi hídig. *Mi lössz?* Zihálva állok kifosztott lányanya a lágymeleg porban. Egy tetemöm vagyon.

(bevezetés egy fürdőházba) Elnyűtt meteor, a hajnali derengés mázsás tömbje suvad vala alá a fürdőházba. Árnyék, fény, homály: egyben. Az irdatlan feredőkád elfeledett bányaomladék, a WC végtelen, fenyegető üreg. Foltos, gyűrött törelkezők, e fonnyadt levelek, az ősz undok, idegen hírnökei. Szemeimmel látám, röviden felbukkanék a teli tükörben, ismerős fragmentum egy ismeretlen helyen. Ettűl nem jobb.

Rossz es nem. Érdekes. Azaz: engemet érdekelt: mi fog történnye. Ez mast illyen: *ez, mast:* érdekelt. Berekeszkedvén azonost bastolni kezde, neki tól, majd neki lök vala a béépejtett szekrénynek, hetykének aránzott igyefogyottsággal felmarkolá a húsomat, miközre kemény térgyét lábaim közé csinálván azokat izommal szerte feszítette vólna. Harapdálta a számat és én az üét. Azon vékon selyem ruha vala rajtam, melly ab ovo ha mint mezítelen vónék. Csecsem, faram domborodik, rózsaszőrem kunkorodik.

Messzi eb vonyíta, a lakásbúl ezredszer ugyanazon nóta, *Zsuzsánna, I'm crazy loving you.* Hajdagatva akkor és elutasítón kiperdülék a csápjaibúl a sarok felé föltartott karokkal, terengetve, kezdő bajadér és gipszangyal. Bátor azonban megém lépve erővel szömélle m szerént, egész testi valómban megkapja vala a – farom.

Nyílék az ajtó, a menyasszon világot csinyála. Kitt-katt, illanni nem lehet. Kucorogtunk, kelletlen fölös hármas a komfortos oduba. Barátosném a rívástúl felázott, veres orcával hüppögve ösmételgeté, hogy MIÉRT, csak az egyet mondanám meg néki, barátságunkra tekintve, miért, miért. Valami bibe lehetett a gázos vízmelengető őr-lángja kernyül, erre tetszék utalni a fejér zománc köpönyeg peremén a pihe kormozódás, a láng kettőződék meg így, lángláng, koromláng. Beleláték a medence méllyen mély mélyibe. Szappanymaradékba fogott szőrszálak tapadtanak a falra, jól elhatározható mocsok; no hiszem kicsinyég magasabbon, körbe az a circiter 20 cm-es szürkés sáv, sötét öv az talám a múló, igen inkább a megkövesedett üdő vala – és ez hogyan-hogyan jó fényt vett a háziakra, utólag es akar, ez a hitván örökkévalóság.

Item újonnan és újonnan, ha mint magamat látnám, az mint vólnék én, e sok kanyargó pinaszőr: álarcban. *Miért?* Ne pazarold magad! Szeretem a fiúkat, édesem, azért. – Egy tetemöm vagyon.

(ürdeng és hóvirág) Azt a fekete, háromnegyedes *ripsz piké* kabátot az én idvezült édes anyám bírá, így tudom. Könnyű, meleg, szeretem.

Ezt burítám le alánk. Hideg vala még az üdőnek folyása, az árnyékosabb lejtőkön hófoltok őrözék magukat, akár odahullt madarak. Ez fenyő erdő vala, tűlevélű, még a bugyimat se veszem le vala, jobban félre hajtogatám vala. Az ezen módban erősebb gumírozás esetén, hogy ez guillotine működnék, vita periculosa. Így es együld kérdezénk, fájna-e. Fakó, elmúlott évbűl hagyott fíben kaparnak vala a körmeim. Örömem ide-oda csapkodta a koponyám, forog vala az ég, az erdő, a főd, kék, éles folt villant, majd a dárda fák, még, még, arcomat a jó kabátra terítém.

Lelógott rólla az arcom, ferde a nyakam valamint. Tángyér a mosogatóban. Nem vagyok egyedűl. Ekkoron fölfedezém a hóvirágot, tőllem elig araszra. A bokrok leveleibűl meg a tűlevelekbűl csinálódott béfödelezést szintén átaldöfé, látszék egy állatnak, valami azon tűnődnék, fordulna-e vissza a világrúl, vagy már úgyis egyre jutna. Fejérebb vala sokkal, hogy a hó.

Magyarázatot nem tudnék idetenni, mi okbúl mondám felszóval: LÉTEZIK A GONOSZ. Akkédig feküszénk, még reszketni nem kezdénk a hidegtűl.

Egy tetemöm vagyon, ez az egy.

(mi a vénség?) Talám hogy enhednék ettűl örök esenkedése, a sóvárgás, ragaszkodik vala, hogy bácsiznám, és én héába írék drága Máriuszt leveleimben, válaszoló-lapjain, mellyekben semmi magán érdekű nem vala, olly féle sem, valami mást kirekesztőn tartoznék reánk (vagy mirűl úgymond a világ úgymond ezt alejthatná), mégis ha aki nem illő olvasá, akar Domine Kéri, akar István bácsi vagy gyanós néném, az korosként skandallumot kelt vala, talám egy-egy ferdélt szó vagy a lap fancsal képje, lehetett mi sértő vagy csorbító ezen válaszoló-lapokon, az miket ő, ergo, állhatatosan Máriusz bácsiként firkantott alá, öleli Máriusz bácsi.

Fennen s többé fútt meg szuszogott, hangzatoskodék a teste. És mint az kinek merő azon mi nehezére vagyon, szeme födelét félárbocra ereszté meg emelé lustán, miként vonyogó teknősbékái. Két teknőcét pesztrálta egy tágas akváriumban; se vége se hossza teketóriával pertraktálá a szerelmi életüket, nevetgélve a cirkalmakon, hogy úgy tápászódnának egymáson és lecsuszamlanának es – de végezetre!!!, itt mindjárást felforrósodék a hangja, győz a természet!, valamit úgy mond vala, ollyan öreg diadallal mákonyosan, ha mint ez, a teknősök fölkelő szerencsecsillaga a mü viktóriánk es vón. Elvétve megérinte, pihekönnyen, akar egy kamasz, szent tisztelettel és nagyravágyással, az mit, egyazon percben, holmi nyáladzó rühes vénember satnya kéjvágyásának bírtam böcsmölve látni.

Voltanak különb-különb bábui, mikkel ókor-ókor, szeszélyes elhatározásbúl, előadásokat es kreála, holott dőlénk a nevetéstűl. Akar lenni Misz Röfi? no! akar lenni?! Ettűl meg csend lött. És annak utána már heába nevetgélénk, nem tudtam külyel kerülni, *bármi* megtörténhetett, gondolom, ez a teátrum, a kivédhetetlen jelenlét, a bármi.

Egyéb üdőben filozófusokrúl *mesélvén,* valami nem annyit jelentene, hogy én gyerek vólnék, de ugyan hogy Hegel a Micimackó, csak rámutat vala a teknősökkel átellenes homályos zúgban álló valamicskére, hogy mi vón az. Kagyló. Ó nem, kedves kis Lila, láthassa bizon, ez egy asszoni nemzőszerv. Nevetve vizsgálom vala, de facto pina, midőre nevet ő es. És mozog?, kérdém. Ez meghökkenté, sőt, kedvét szegé, badarság, mért mond badarságokat?, hát mért mozogna…

Többszer belső szemeim elé föstöttem a tetemét, cokicsókja nem egyszer az ajkomra csúszék, így a bőrét es ösmerni véltem, meg az elaggott, szőres, egyben sovány és kövér testet, a ráncosságot, a fakulást, a töppedést, az aszást, a hiányt, a keveset, bárha férfiasságára úgy gondolék, hogy töretlen erőre, ebben a testben búvó gyönyörű ellentmondásra, hol csak a szőrzet tisztes ősze vólna a vicc, és részvét, szép részvét, semmi mások, így képzelém el, így.

A valóság ideig e képzelés mentén haladt, mikoron letötte magárúl a vászon ümöget, a látvány egyáltaljában elig különbözék az elgondoltamtúl, úgy vala részletesen, pusztultában es vonzón – egyszercsak a has, a hasa oldalra fordul vala, lefelé csúszék, valósággal hátra, egyest, magatúl. Ha mint vólna mi, ez ettűl megneszülék. Megneszülék és rá ébredék, hogy valamit látok, az vón az öregség. HOGY AZ ÖREGSÉG EGY ÁLLAT, MELLY A TESTÜNKBEN TANYÁT VER. Nem úgyan értelmezve, hogy zabálna münket bévülről galád föl, nem vólna ebben még tagadásában es nem hősiesség, nem, nem támadna, csupán hogy mászkálna. MÁSZKÁL. Ezt pillantám meg ott a buggyanó hason vagy hasban, ezt a mászkáló állatot. A patkánynál tetésebb, a farkaskutyánál apróbb, emlős. És undorító. És majd az undorba halunk bele; ez a vénség, ez az undorító állat, jaj, egy tetemöm vagyon.

(időnyál) Elémbe adja kedig jó Kéri Márton szegin, 30-nál bővebb esztendőket hordanyi nem vólna tréfadolog. Nem es a test természetesnek mondható megnehézülésére gondolna, hogy a derék s a bokák elvastagszának, izületek, forgók, izmok csip-csup lételérűl szörzenénk tudást a bennek kiáltó fájás által, nem ríná ő vissza az ifjúi *nyak* és *hát* intenzitását, a nyak ívét s törékenységét, azon rezgésszerű bizonytalanságot, hogy nyúlna előre, nyújtózkodnék az után,

mitűl elzárva látszik lenni és mit szintén ezen 30-on túliak ha mint birtokolnák, ó, ez az irígy, csudálkozó ívelés: ez a nyak, ez vala; a hát kedig: táj, táj és nem, hogy mast, felület. E tájba torpanás nélkül szakad bé a nyak, mintegy hazaér; a nyak megbicsaklása, a kúp: ez a 35 év. Item valának: a lapockák, e rebbenések valóban, akár egy csökött szárny, ugyan az mellynél még reméljük a röpülést, item a medence csontok tündér rajza, item a szegényes girinc, és általján: a csontok! a részvétet kódulók, az mi részvétet el es nyerők. Mi vagyon homorú, hajlik vissza, hátra, ha mint hőkölne, szegülne, szárnyalna, ez a zsenge ember háta. A korosnál mi vagyon domború, hajlott, nehez, jó esetben izmos, bő, dús, például királynői, valami a szépen túl jobban szömérmetlenséget jegyez.

Nem vína meg semmit, rendben vón ez ígyen, kerek a világ, ez vala, emez meg vagyon.

Méges rosszabb. Keresnénk riadtan az azonosítási pontokat, sebhelyt, anyajegyet, szörcsöt, petécset, és heába tanáljuk őket fel, heába rajzolják fokozatban át idényrűl idényre a gombásodások a terepet, heába vagyon két testünk, az a régi, gizda, nyulánk, reppenős, meg ez a nem es ollyan rossz mastani, heába, nam vagyon még: hogy mindezenyét ellepné, béterítené őt, nem páncél, jobban moszatféle, vékony lepedék, nyák, nyál, kormoszat, időnyák, mitűl veszendőbe jutna a test kényes fogékonsága: ki érintene meg münket? mi érintést vennénk észre? Ez a rossz.

Hallgatom, mint beszél, tudom, úgy szeretné, noha ellenkeznék. Nem örülne, ha tunná, lépésrűl lépésre megjegyzem *szavait,* bennem hatol. Forró. Mast közel vagy. Mast nem vagyok egyest. Gonoszul hallgatok. Egy tetemöm vagyon.

(komédiás) Kéri uram összehozott egy komédiás barátosával. Híre ment személl vala, én es ösmerém a képit innejt-onnajt. Azontúl közelrűl nem tetszék, elhízott, megszalonnásodott és az égett szeszek úgyanúgy támadást intéztenek eleibűl való harmóniái ellen.

Ezek minddel szemben látám őtet egy színi játékban, az mi szinte a tetem romlottságát hasznosítá (ki és föl) – a figura undok, utálatos és erőnytelen vala, és félelmetes főleg, az mennyiben holmi jelképi becset sugall vala, mi szerént ő, vagy egy igen ilyen, az ilyenek, hogy azok vólnának, kik tönkre tennék – mimagunkon kívül – az életünket…, és ez a személltelen, a játékbúl áradozó reá így vonatkozó feneketlen rútság egyszerre ottan az ő személles szépségét megjelentené. Motyogom vala létemképpen, szép vagy, a társalgóban, hová Kéri odavonszolt, és levent át es ölelém, hogy egy közeles atyámfiát. Annak utána nagy adagnyi csöndekben kérdém: Úgy-e kendnek tízezer tetöme vagyon? Szomorú es nem, ingerült es nem vala, fáradt csak odavetőleg, még legjobban egy reám aránzó frivol vagy rutinos figyelmet olvasható ki a válaszábúl: Egy tetemöm vagyon. Magamhoz szorítám, mint egy kisgyereket, igen, egy tetemöm vagyon.

(tollforgató) Kéri uram összehozott egy tollforgató barátosával. Egy óvatlan, Kéritűl nem ótt, pillanatban súgdosám néki, hogy vinne egy kört, ugyan vala egy csinos és sebös autója. Hogyan? – emelé föl gabalydottan a szemét.

Végigkérdezék mindent, hun szellőztetni, mi vón autómátikus, mi mennyit fogyasztana, *igazán* mindent! Csöndes férfi vala, csöppet zavarban, nem tudván mit válasszon, tenné nekem a szépet, ütne orcán vagy betlizne lovagiasan.

Hát hogyne es! Mert nem ösmert engemet! Elsajnálám magamat, hogy már megint nem lehetne rajtam eligazodni, és kezem a combjára tők, majd azonban visszahúzám. Írj nekem valamit. Hogyan? A hosszú egyenesen bizon meggyorsulánk. Letörten mondá, akar egy buta deák, az ki szinte rágyött, mint mennyi esze vón úgy circiter: Hát mit. Mire gondolsz? Válaszolám, hogy semmire, hogy ő vón az író, gondolna ő mire. Csak *nekem* írd, nekem. Midőre ijedten és gőgösen ingatá a fejét: Egyedűl nem tudok.

Megrekede az autó, meg az! Üresben valánk, mondá a csöndes férfi tárgyiasan. Egy tetemöm vagyon.

Két sráccal mozi ban, gumicukor, tökmag, setét, fo gom nyakszirtjü ket, két kismacs káknak: »Hé, srá-ácok…«

(a kéz) Fekete állat prüszköl setét bársonyában. Black box jargal idegen vidéken, előszer utazék alvó kocsiban. Vékon férgek, békúsznak az állomásokon a fények.

Hárman vónánk. Döccenünk, forgolódunk, veckendünk, álomban? émetten?, éber mákony, penész pihenés.

Ez akkor kurta neszt követőn egy kéz elfogja a faromat, belesimít, ismerkednek, hamarsággal tovább áll, gyöngéden fölfeszíti párás kisnadrágom, de ottan es csak suhantásra üdőz (ellenőröz?), *nem visz végbe engemet,* sajnálom es, meg nem es, dögfáradt gyengécske élőlény.

Reggel lustán vizslatom üket, a férfit s az asszont, melikök lehetett, a kezüket. Udvariasak, rezerváltan hibátlanok. Egy tetemöm vagyon.

(perváta) A drágám Kéri eltőn az Alpesekbe, Pötschen Pass meg illyesmi. Kávézni holmi sasfészkekben! Meg mi az a fejér? Hogy majd meglátnám odaérvén, ugyan meg sem fordútt vón az elmémbe, hogy az hó lehetne. Hó! Augusztusban! Illyen es nincs! Kell es lenne, valami nincs! Már ellenkezőn hiszem minden valószerű vólna. Hó vala, fejérnek fejér, aztán annyi, mert azontól nyúlós, undak, kemény és reszelős, ha mint művi anyag vólna, nem es pehelybűl származó. Méges hó!

Megállapodánk kősziklameredélyek istenkísértő párkányán, ürdönges labancok, egy *kapucínerre*. (Sok szót szeretek, ezt es. Én egy szóban számost hallok. Ittigyen egybeköltöm a kapucnit, a kalucsnit, pucért, cint, címert, kaput, aput. A szó színe barna, háttérben golyhó szerzetesek, derekukon szélyes kötelek. És akkor hol vólnának az ezekhöz kapcsos cselekmények, hogy vajon mit es pucéran kapu alatt címeres apuval – nosza, ez vicc, de! kávézás közt.)

Béjutáskor villogó szemes, fogas, kreol magazinférfi – a közeli itáliai határ! – ácsorogva megnézne magának. Tegye, augusztus hóvirágot. Hamar hogy busa, áthatolhatatlan köddunna úszik vala a méretes üvegtáblák elé. Tél lött gyorsan. Az idegen komolyan, hanemha a barátságtalanság és szigorúság közötti rétecskén csingolódva és épejtve pimasz terveit, rám pillantott, felállt, majdan eltűnedezék föl, föl, azon észvesztő csigalépcsősoron, az mint szinpadi kellék lett vón a leghátulsó zúgban, s mellyrűl szegin Kéri uram kevéssel ennek előtte megjegyzé ártatlan, hogy a mennyeknek országába vinne. Ténylegesen!

Utána menék. (Osonás vala az!) A falakon gasztronómiai ordók, meggyőződésem szerént érdemtelenűl. Klórszagú folyosón várt rám. Hogy erre vón e perváta? Voilà, mademoiselle! Tiszteletes szókkal köszönetet mondék a szíves megvilágosításért. Vigyorogva folytatá (szeretem ezen magabízást! és melly bévállik!), hogy nem kévánna akadékoskodni, ugyan a toalett-factum tűlle szuverén vólna, azaz nem az ő érdeme, valamibűl arra jutna, hogy köszönetem heve őtet célozná, jól értené-e ez, mit remél.

Hogy nagyon kedves, azzal sietve bérekeszkedék a női részlegbe. Felhúzom, letolom, ülök. Várok. Nyílik a külső ajtó. Hallom a levegőzését. Csönd. Az egészt megrészletezve lejátszom fejemben, sajdítva hová tenném majd föl a lábom, mellyek kiszögellésbe támaszkodnám azaz fogódznám. Meg minden illetlenséget, aprózva, jó lesz, vigyorgok magam elé a keramit kockákra, fekete, fejér, fekete, fejér: igen, igen!

Hol vagy? Én vagyok az. Piciket nevetek: Itt! itt!

Ez minutában akar gát szakadván saras árvíz, köz dióni, darabos vér ömlék bennem. Ott vagyok! Az vagyok én, azok a setét darabok…, időben, nem kényére, asszoni bajom megérkeze… Szemtelen gazember, vakarodjék innejt! Illyen hülye balvégzetet, hogy egy tetemöm vagyon.

(tor) Meghótt Máriusz bácsi, eltakaríttuk Kalocsán. Elébb ivánk felest törkelyt, a tiszteletes mondá zengetve a magáét, a kék ég vala, mint a héroszok szeme, sorrendben meggusztálám üket a hant kernyül. Máriusz nénit úgy kelleték megfogni, ugyan ne ugornék a gödörbe, nem tehet vala másként, szám szerigye az ki őtet erősen figyeli, röndösen gyászul-e.

Rám támaszkodék tüntetően, holott nem vólnék se fia-borja. Aztat es megmondta vala egykor, mi vólnék, ócska kurva vagy te, édös lányom, hogy én erre nevetve vonyogattam vala a vállam, míg komolyan ki nem cokigatott vala. Drága Máriusz annak módja szerént úgy kussolt vala, csöndben pislogott maga es időtelen teknőcként. Rég vala.

Szertartván a sárga míví anyag lapokkal béhéazott, árnyas, maga nem híves verandán ösmét törkelyt tőtének, a tákolt nyári konyhában szélyes veres lábosban paprikás tikfi fortyog vala, a pokol gőzben legyek szédűtenek a lébe toccsanva le. Mi a temetés?, ottan-ottan csak fölérém, hogy mért köll temetni. Temetni azért köll, mert mü élünk! Az ott meghótt, holott mü nem! Nincsen más valami számítana, az csak, hogy mü élünk. Item, vélünk talám *ez* meg es nem fog történnye, nam majd mü fegyelmezünk. Odafegyelmezünk, óvatosak leszünk és erősek. Akkédig es ennénk meg innyánk.

A fénesen fekete öltenyes hellyi férfiak lopva, idegesen rám-rámemelték szomorú, zsíros szemiket, fogottra elszínezve glóriálának bátor pálinkázásom mia. Vóna itt egy barna, véknya ember. Ó, Máriusz, tudom, bólontanál rá gonoszka terveimre! Nam, igen, meg fogom űket őrjíteni! Egyenként! Módszeresen! Tárgyszerűen! Léhán! Csalva! Émetten, ficemásan, nyilván és orozva, keservesen, üket megjátszva és marcongatva, utálva, firkolva, implicite, dagályosan, födelezve! A szolíd szakmai illem odahajló szeretetében! Kíméletlenül.

Máriusz néni a szemét gigászi zseb-kendőjével való nyomogatással tartá illendő veresben. Törköly megett ribizli bor.

Kér Lilike még levesbe csipdoskát?

Kérek! Eszek! Iszok!

Szegénykémnek az vala a sarka,

mutatott rám Máriusz néni, el-elrívá magát, az mirűl hamarság meg es feledkezék, civilre mérgeskedék és cívódék, nem tészen lakatot a szájára, véli mámanap többhez vóna joga, boromat vedelitek, tikomat feleszitek, hogyne vólna nagy a gyász, meghiszem!

akkor hát dögölj meg, Gizikém, én amondó vónék,

őt se szereti, a barna ember asszonát, nemcsak éngömet nem, valami nem bánt, ha jobb vóna es szeretne, mert akkor szabadabban dönthetnék arrúl, én szeretem-é őtet.

A javakorú, temérdek *röndös embör* gyerekesen megpironkodék érezvén pille lábocskámat az üén – Máriusz! Istenem! Fúszlizok! –, izzadván fröccset akart, rá szeleverdin sert,

Janikám, melly átal vert a víz,

átal, Ilus nényém, átal a betyárát,

item, vala az, azzal kivel csak tekéntetet cserélék, ám annyi hamissággal, annyi buja igérettel és ellenpontozó kétséggel, olly elhihetetlenűl, hogy értelemszerűen gondolhatá, vólna egy sangháji örömházban, végigpillantván a verandán, az ámbiton, csöggeszkedő paprikafüzéreken meg arany kukoricacsöveken, beleámulva az izzadt, gyászuló magyar arcokba, a legkevesebb, valamit áldozatom alitott, hogy álmodna rémet.

Máskor csak érintkezék, primitíven a váratlanság gaz erőjével, hogy halltuk megiramlott lélegzésének gyalázatos zaját,

meleged vóna, Tónikám?

béfűttek, Jani bátyám, ott fennen, szentigaz.

A tikfihoz sert ivánk, jó meleg vala, hogy ne ártana a kényeske toroknak.

Lilikém édös, mint es mondá én Máriuszom?, emelé szöm magasába a pohárot, A SORS VÉGTELEN HATALMÁRA, *ígyen kocont vala, úgy-e, a Sors végtelen hatalmára?*

Mindahány néznek vala éngem, mit mondanék, ténylegesen ezt mondá, tologatám a tángyérom, kérnék még.

Kegyed hellyi, hogymint így viseli az erős paprikát?

Romlott indulatú sárga asszon dönnyögé elébb, hogy én válaszólnék:

Viseli a bele, nincsen abban sömmi, a bele csak.

Egyre jobban csak róllad szól a bolond beszéd, Máriusz drága. Lássuk bé, ez természetes. Te vónál mégescsak az innepelt, mégolly csetne és élettelen es! Ugyan ne búsolj, élünk helyetted es.

Máriusz néni egy lélegzettel (egy mondatban) megemlegeté drága halottunk *akkori* arcának sajátságit, a léniák békéjét, az mi nem utal vala minemű küzdésre vagy szenvedésre és az ezt cáfolós orcaszínt, a torz vereset, valamint kínala münket fegyelmetlenűl frissen friss falatokkal. Meg hogy akkor együtt früstököltek vólna, de hogy Máriusz bácsi motyogón túrkált vólna, kedig vala hagymás rántott tikmony hígan, borssal, gyömbérrel benne. De a székletével viszontag azon nap hogy nem lett vólna semmi gond, mert az utóbb gyakorta úgy vót. A menés bántotta, hogy nem bírt, hogy meglengte vala már a szél, és félre oldalas lett és a lábán nem maradt erő.

Nézd, Gyöngyöm, nincsen ebben már élet, csak TOPÍTOK.

Dühödten mutatta toppantgatva ezt a topítást. Talám az es baj lett vón, hogy ott maradt a napon, annak utána eléré az árnyék, ő meg éppen nem lett vólna kéznél, az öreg ember ottan vacoga, majd iszonyú erőkkel elvonszolá magát a kamoráig, de ne kívánjuk, hogy folytatná,

drága édösöm, vén hülye, hülye vénember!,

és a gigász zseb-kendő leplei megé bútt.

Lesz madártej es, ne szorongjatok, ügyelek mindenre.

Merítvén és facsarván az ebédelő asztal körötti tér lehetőségeit, eljátszván a láb, a kéz, a szem kisded, gaz játékait – még a farét es: hajolván a távoli langy s a tejföltűl ízét elhagyott uborkasaláta felé, valék szánt igyefogyott balanszom elhánni és a szigorú, gyanakozó Gizi ölébe huppanni, érzém farom csattanását nevezetes testén, hogyne igen meg akarám nyerni magamnak, sikkantva átölelém azonban, les vala közelrűl arcból arcba zavarral és undorral, valami elegyedést nem vala üdőm javamra forgatni, sietve ajkon puszilám, mellynek melegsége-puhasága nem folyik szikár, aszu teteméből,

lódulj,

zargata el, hogy egy gyermeket –, bévonám hát mind a konyhakertet, elébb a kamoraszéket, hagyván nyomjanak a kátrányos deszkának, ütök vala noha a kóbor kezökre, engedélyezvén ezalatt nyakam rózsa megszívását, az mi ittigyen Erosz tévelygésének csúcsa lehet,

drágám, ne mászkányál talám *annyit,*

hegyezé Gizi a nyelvit, kedig az ű ura a soros, immár a fáskamorában, krumpliszsákok közt, meszes agyú (ám okos!) nagymama legyint vala vállvonyogatva,

hammönnyön ha viszketi,

a vékony, barna férfi nem tréfála, két ujjal fogá a csuklóm, fáj ugyannyira, álnok Máriusz néni kajabála bévülről,

Lilikém, ottan vagy?,

itt vagyok!,

visítám kedvvel, ez a férfi jobban eltökélt, mint a mások,

Lilikém, édös, oszt látod ott a gerendán a kampót?,

mellyikét?,

a horgast, ahun a viharlámpát tesszük,

bényúlék az ingébe, inas, pecsenyés a hasa, érezém a bordacsontokat,

látod?,

látom,

no, édösöm, Máriusz bátyád oda akasztá meg magát!

A kurva anyádat! A férfi megfut vala, a felrakott fákra támaszkodék, hol randa rángásokkal, ha mint bélemmel egyben akarna, gyött föl a gyomrombúl az étel…

Különb történetekbe boronált indulatok gerjedének innejt es, onnajt es, egy nagyton-nagy, össze-vissza család ezer elintézetlen ősi dóga. Viszont az általános gyűlölségeket olly kicsi, egyedűli történetek vitték, hogy szörével csak a szinte mesélő igazodék el, mert például egyszerűen nem ösmerénk a neveket, ki ki, és csak az ütődött nagymama vőn bátorságot kérdeni,

akki?,

választ nem kapva mommogá nyálasan tovább,

bizon a Feri veje, az illen,

mit utána valaki felkap vala,

nekem kelmed ne mondja mög, millen a Feri veje, nam aztat én tunnám legjobban.

Acsargás, szegínsíg, kiszolgáltatottság, némaság, madártej.

Magácska! Én magácskával csodát tunnék mívelni!,

Hát, Tóni, míveljen.

Csillog vala már a szemök, szívesedének. Lassacskán ergo mindösszesen udvarolni kezdének, azzal a körölményes, vidéki ódalazással, valaminek tétjét és érdekességét megerősité a jelenes asszonok (jogos) gyanóssága. Az asztalon halmosodék a tenger tik-csont, és megtörténe, hogy más porcongókat es ropogtaték, az mi undort ébreszte bennek.

Pesten eztet így szokják, drágám?

Neveték hámpolásukon, ahogy mindég.

Ne bántsátok Lilikét, nehez életje vót.

Máriusz néne szeret úgy mondani róllam, hogy egy hóttrúl. Megértöm.

Mosogatás közben heves ide-odamenés kezdődék, húsos legyek szálltanak a zsíras vájlingokra, nehez meleg vala,

Lilike, két percek múltán jöjjék utánam.

Az autóban, friss Moszkvics, soká szót se szólánk.

Bukjon meg!,

hujanta egyollykor, és én ha mint gyomorszájon üttek vón, előgörnyedék, anap másad-, de nem utóljára.

Kelhet,

nevet vala magyarázva,

a komák…, csak ne lássák már mög!,

ránézek, nevetésitűl indulatba jövék, ím egy nyugodt férfi, mi nyugodtság, ím, engemet dicsővöl. Soványka vala a feje es, húzódozék a bőr, kivált a vakszeme meg a pofacsontozata környékében. A csöndben megfogá a térgyemet, érdes, bütykös keze: ráspoly. Mellyékúton csoszogtunk a sárban. Itt-ott, szélrűl dógozni láték embereket. Őszi munkálatok? Nyugodt derhenyő vala. Dógozni szeretek es meg nem es.

A Gizi mastan vigaszék meg az alkoholbúl.

Nem válaszolék, ez nem tartozik rám, üék dolguk.

Ugyan ha akár békát fognék.

Kiszálláskor:

Örökké vele kell élnem?

Matematika tanárnő, dünnyögém:

Valószínűség szerént.

Ez akácerdő vala, ákác, a talaj vizes, süppedős, belyülre igyekezénk, el a szemek elől. Talpamnál megérezém a homokfoltok csuszamlásait. Csókolóztunk megállván.

Bújjunk fa mögé.

Hátát a fatörzsnek dűte, alva arcomat kezébe fogá egyben a kabátom-hajtókával.

Szeretlek. Mast. A szívemben vagy.

Fujtat vala, mint az ki hajszoltan futt, de mutatni akarná, hogy bírja (vagy hogy neki ez: sömmi). Dadogott.

A… a leg… legmagasztosabb érzések keverednek bennem a legútszélibbekkel.

Várakozón nézek rá. Kisgyerek, ő úgy vissza. Kezem elindul vala a nadrág öve felé.

Igen,

gagyogja bódogan, az övvel babrikálok, segít, nem térgyelek le a vizenyős talaj miá, ugyan álltambúl ráhajolok, hátamon feszül a kiskabát, véges-végig beszél, beszél, beszél, rángva moccan a lába, ha mint tapodna, TOPÍT,

te, te,

tegez le mast elsőre, zseb-kendőt ád, az akkorát mint a Máriusz nénié, megtörlöm orcámrúl a leszivárkodást, remeg a lába, visszahanyatlik a ferde fatörzsre, akar ágyba,

köszönöm.

A megvetést keresem a szemében, mihez szoktam, de tényleg hálát tanálok, valamit mond vala, köszönetet. Nem hittem vólna. Nem hittem vólna, hogy nem fél tőllem, hogy eddigre nem ijed meg. Fecserész.

Nem vagy mérges, hogy… hogy megkértelek?
Mérges a pinám.

A csenevész bokrokon túl, veszem mast észre, asszon hajladoz, kapál talám, háta úgyan hanyatlik görbén, hogy imént az enyém. Mégis: A Sors végtelen hatalmára: Egy tetemöm vagyon.

(tizenhét hattyúk)

VERHENYŐ: hattyú csőrét fognyi, szorítnyi, forgatnyi (mint szerencsét), arcmásamon görgötnyi, körbe-körbe, fülemen, tarkómon, hajam fészkében, orr cimpásán, verhenyő, kék-eres lüktetés, forróságát csöppenkint –

MAGVETŐ: vasárnap délyesti lomha bányatónál cselédiesen üdegélni, a combok tárgyias végszerű takarásában hattyú csőrét izgalom nélkül, nem undorodva, nem es unottan, nem örömmel, csak mert kéretett: quasi lefejni, s látván a cseppek állatszerű iramlását, iszkolását a homokba, ettűl a fontosság érzetének bódítása, hogy evvel fontos tétetett vólna, valami *jelentős* (mag a földben?); és a zárókő, indulattalan fenyegetős: abba ne hadd… –

MINT: tévélgetnyi kézben hattyúcsőrrel, „kéz" »a« „kézben", *egészen* mozdulatlanul, csak az izmok reflex enrángása meg a vér lüktetése mint mozgás –

SAVANYÓ: színes, izzadt forgatagban elcsúszó fények, mázolt ajkak, első rúzs és spray, élőzenekar; perec-zajban a szelídnek, csöndesnek ösmert osztályfőnök savanyó lehelettel arcba acsarkodva: Azonban csókoljon meg vagy skandallum lössz… nemzetközi politikai botrány, hogy jobban értse! Undorkodó, félős honleány –

REMÉNY: a csók elszéledése, ha mint járvány vagy kiütés, el a felolvadott szájtúl a legtávolabbi pontokig a megállítás reménye nélkül, tehetetlenül –

OK: Egyetlen lők lány osztályosim közt, az ki a tornászó rúdon felhágnyi bírék, valaminek egy oka vala, hogy midőre fölérék, az erőfeszítéstűl, a képzelgésektűl s a factumtúl, hogy ekkora rudat szorítnék combjaim közt, mindég elélvezék, és ezen örömért nem keveset megtevék, még! még!, maga a karom már hóttan csüggett remegőn. És én tudtam pontosan azt es, ki fiú erőjét sokszorozza igaz illyen égi ajándék, orcájukról leolvasható meg klottgatyájuk setét foltjárúl, a szegényeknek –

ÉPPEN: szertetárt lábaim közé kukkantva, a varrásinál örökkön örökké megfeslő harisnyanadrág alól átsetétlek, átsetétlik a göndör, nyirkos gyönyör: mast éppen nem kellek senkinek –

ARANY: mezőnyi ágyon elhagyatva, nem tragikusan, holott udvariatlanul, sem jóra, sem rosszra nem várva, az mikor a késő délelei nap árvíz szerűen elönti a szobát, hogy megszűne az egyedűlség, szemet lehúnyva szédülnyi alá vagy fölé (még nincs döntés), s az arany fény-nyalábba mint hattyú csőrbe –

AMELY: púpozott taxiban, néma éjszakában néma bárka és mü halak, hálók és halászok egyben, kezek első (váratlan s majd előzmény nélküli) illetése, a hártya, a körmöcsház, hosszú alattomban, a várasban kanyargó hintó természetes hajlásait természet szerűen kihasználva, egyre áradva, kapaszkodva, ha minden minden megtörténnye, megtörtént vólna, meg fog történnyi, kezek által, minden, homályosan –

KALAND: serényes, pülhes szigetem önnön tüzes Ammundsenje! a BKV járatain!

ZOO: nadrágodban dühödt bőszülten fitetek állataid után, oroszlány, kajmán, jaguár, potkány, én, a mindenes állatszelidítő nő, előadás hathá, kilenchá –

ECCE: Ugy, szípen, úgy, tessen átalfognyi a fa törzsét. Állnyi tömör. Szemben a tehenistálló, szocialista gazdaság. Ímé, a pa-no-rá-maaa!!! –

AZ: Azt nem!!! Dehogysenem –

HOLD: állig begombolózva nekidőni a fűtőtetem durum bordáinak, egymásra indázva, hogy gonosz folyondár, egymásra dörzsölődve, az mialatt a más szobában poharaznak hold orcázatú idegenek, életünk birtokosai –

RÉVÉN: férhö akarok mennyi Kéri Mártonhoz, apjaurához, barátosaihoz, legelébb a tollforgatóhoz meg a teátristához, mindeniknek feleségeihez és azok mindenik szolgálóihoz, férhö akarok mennyi Istvány bátyámhoz, a nénémhez, hótt drága Máriuszhoz, mindenik főnökömhöz, a sarki rendőrhez és Pázmány kardinálishoz, nem folytatom, férhö akarok mennyi magamhoz, az édes anyámhoz és végére édes apámhoz azon céltúl vezéreltetve, hogy kézen-közön maradék kis bódogsághoz jutnék, esmét kedig a szentségi házasság révén elnyerném az Ég támaszát es –

HOC EST ENIM CORPUS MEUM: –

NÉZNI: Nézni csak, csak nézni, az üdők béfenekléséig, tégedet, egytestedet, aki vólnék –

(többítés egy ákácfaerdőhöz) Odafelé tüzetesen végigképzelnyi minden szót, minden mozdulatot, minden szömélleket, engemet és őtet. Mi lészen? Hogyan lészen jó meg rossz? Vajon s mi lészen a határ? Mi vólna, noha megfojtanám? A suttogó ákácosban a meggyalázott halott lenyírott szömérömével szájában? Exitus oka fulladás. Titkomat s szégyenemet magával vötte. Ha állat, őrjöngve félnék szörnyű tetteségem utána, csinálnám vissza. Hogy már késő, félek a bűntetéstűl.

Kanyargó erdei ösvényen járunk, ritka ág hajlik arcélatunk elé, le kell vegyem a bugyimat, féllábon egyensúlyozok, a vállába kapaszkodom, a zsebébe gyűri, úgyan sétálunk tovább, hogy ez már szinte kirándulás, hiszem kilométereken át a szoknyám alatt tartja a kezét, a lépéseket figyeli, a combok zaját, a súrlódást, ritka történt, előrenyújtja egyes ujját, melly oda bészökik.

Leng a meleg szél, zúg az erdő. A combom lappadás, horpadó csüngés, a bőr hibái: elszíneződések és megszáradt pattanások lesuhadni készülő koppanási. Vékon a bundácskája, holott ékes barna a fő teteme. Nagy szintén.

Még úgyabban apróra megtervezni, lépésrűl lépésre, a kéj és a szépészet szempontjait sedrén váltogatva.

Nagy M bötű, a két szár a két tetem, a kezek ferdén, nyugalomban a más ágyékán – circiter nyolc perc. Átlátszik az erdő, kell egy selyemparaván. Megette ovál lila szín fürdéző medence a homokba benne épejtve, ezen módon kötik meg errefelé a futó homokat, ezekért előnyös. Valódi

puha szivacsok, testtejek, samponok. Bíborveres harisnyám a napnyugtát idézi. Lábam az ezüstös mantovai csaptelepre emelem. Hátulnan nyúlva a harisnya kötéseimmel játszik. A feszesség őrzése, bátorító körmozgás – circiter hat perc.

Lubickolás, frecskelés, környes-kernül egyszerre minden tréfás, vicc, a sikongó szappany, a halacskák, kinn a bárány, benn a ponty. Maszat lengek a zöldes kék vízben, átalvernek az ízek, rémelten, majd diadalíva, majd esmét rémelten, majd már összeköpülődve látom, hogy megváltozik a tetemöm, szőrem puhább lössz és feketébűl lebarnul, aluli ajkaim kevésbé rózsásak, farom kicsikébb és puhás, a szemem meg veszejt fényibűl, fogaimon folyamatos nyálmáz, ez vólna az egyik oldal, viszontag lábaim hosszúak, combom előkelő, ajkam tellyes, hasam és csecsem jó selymös. Itt lecsinálhatnám azt a tíz évet, valamit amott veszíték.

Őz ugrik a közeli bokor megett, egymásra ijesztünk vala. Emberi tekéntete vagyon. Hívogatom, nam vágyódom közelére. Óvatos, nem bízik bennem, ahogy én es nem őbenne. Mind közel jut. Elbőgöm magam. Megsajnál, odanyomkodja, gyömöszeli mindenhun meleg orrocskáját. Vagy hideg? Szeretlek, mondom neki. Éles csend utána, akáclombok sivításában, azt mondja az őz kedvetlen komolysággal: Egy tetemöd vagyon!

A tizenhetedik hattyú

Új helyben vagyok. Ide tött az Isten. Elvett az ürdeg. Megváltoztam. De tartsunk sort, a múlás a végén gyön, üres hely. Spácium.

Die 7. Szent Iván havának anno 1985 kezdém ez írást jócska fertály esztendőkkel ennek előtte. Akar módi, akar ásatag, nem félek meggyónni, a szók nékem legerősb támaszom, ezen sok élemett szók, tűnt mondat-rajzolatok, hótt férfiak szájábúl fröcskölhető ujjongások, szók, mik olly világbúl valók vólnának az miben – rémlik innejt – szinte az vala meg, mi bennem heány, körülem, ahogy e textusok leglelkibűl, világ holott főd és ég egyben vala, összeille, az Égben lakik vala az Úr és teremtményei a Fődön, az emberi állatok, azon célbúl, hogy őtet alázatosan imádva tellyes és fényes lönne az életjek. Barokk égboltrúl Pázmány kardinál gyökönt. Post illa…

Mi remények, ide írni miket. Vagy más se maradt bennem, hogy viszketeg művészi tisztességkívánás? Possadt nyomorék –

Rakva szűm szerelemmel a világért, a férfiakért, tetemökért és csontjokért, musculusokért, azért mint kemények, szőresök, barastások, másak tőllem. Könnyű ám a másságot szeretni! Ugyan bizon én megtanálom vala őbennek azt es, valami én vólnék! Addig keresem vala! – Ígyen beszélek vala. Mast hallgatok. És mert megszakítatlan figyelek és mert ez örökke úgy ám nem tart, vagyon ergo és véges, ergo lehetséges leírni.

Gyí, te, gyí, rút kis kacsa, tristanahattyú. Hófehérke, nyiszorgok előre (hátra, széjjel és ferdében).

Nem él bennem a múlt, a jelen, a jövendő es nem, terveim megbizonyítani mindazonáltal vagynak. Ha érzés nem es, gyűlölet –

Ezen régi és magos szobákban es hideg vagyon mindig, nyikorog meg mozog a parketta, és az ajtók szárnyasak és böhömek, mint némelly mesékben a jó vagy gonosz órjások. A két ablak közibe por nyől, degletes bogárok málló potrohát görgeti a huzat-szél, a sarkokban *régi* pókháló porba mártva, itt-ott szigetelő filc leffeg.

Leleményes – hogy ne es! – ez görög, ahogy a csinos kis följárókat megácsolá. Ollyan szeretettel fogja a fát, ha egy élő állatot. Így nem es érzem a küszebeket.

Ékes vólnék, nézem ezt a fényképet, és látom, látom, ékes vólnék.

Vala az ispotályban morzsa töredéke Isten végtelen üdőjének, hogy nem tudtam, orrom csúcsáig béfedett múmia, nem valék képes visszaidézni arcomat, nem vala rólla emlékem, kiesék belőllem.

Tükret címeres mellyék-beszédek árnyában nem adtanak, denique pióca természetem elemészté az iffi felcser türelmét, az ki sápadtan kiálta, hogy noha az kéne nékem, az akkor adatnék es nékem! Meglátván ezen béfedelezést, géztömbet, fejér átkozott monstrumot a hozzám adott tükörben, gyülöletben fölszóval üvölteni kezdék, ocsmánynál ocsmánybb kifejezésekkel követelém orcámat, az orcámat vissza ettűl az eves, hazug, rohadék világtúl, holott abban, ki vagyon szerepeit játszva menekűlne maga elől, nem es észre véve, mint elmúlna az a szaros életje, elloptátok az orcámat, tü szemetek! hájas hóttak! tü illyen és ollyanok, az kik megújabban ezt meg azt cselekesznétek az ageb anyátok szőrrel illusztrált ez meg azával…

Hallgattanak a nyúlszívű kirurgok, minthogy nem tudták még, mennyi nyomosan roncsolódott vólna szerte én orcám, ugyan talám egyetlen ép foltocska nem maradt vólna rajta, nem lennének orrlyukaim s fülcimpáim, szememöldem korompamacs és szempillám seprűje fekete szennyes pörk csonk, és heg heget érne majd ottan olly förtelmesen, olly alávaló undoksággal, hogy nem lenne senki, de senki, ki reám merne pillantani (maga kockáztatása nélkül), egyszerűen a bátorság, nem érzelem vagy akarás fogna ehhöz héanyozni, az elapadna mindvalahány élőben, én es közébük soroznék, saját pofámat nem tunnám nézni, nam a sajnálattúl, ugyan nem vólna mersz már énbennem, ettűl az arctúl elszabadulna az emberekben a félelem, és akar egy tele kakált zokni ollyanok vólnánk minden.

Mindezekbűl elhatározám, hogy kamrámat megaggatom ábrázatom régebbi leképzésivel. Mondák, ne csalnám meg magam, szoknám jobban a tükreket, próbálnám azt meg, gazdag választásom sehogyis vón. Dehát a tükör az akar vagyon, akar nincs, szoknyi nem lehet, összeromoltatom vala ergo üket, kiburogatám a pipere-iskátulákat, a rokon kórterem beretválkozó tükreit üldözém, item, a fény környülállások gondos elemzése után, nekironték a lehetséges tükörré válható felületeknek, reszkessetek politúros asztalok, kettős ablakszárnyak… Nyugtatót kapok vala és nyugodt levék.

Még ottan meglátám dögletes figurámat egy rám meredő ártatlan, átkozott szempárban. Kicsiket örülök vala, hogy ennyire nincs kiút. Lebeg az arcom, őrültnek tartanak. – Tárgyi levelezésbe kezdék leendő ház-gondnokommal, tüntetné el a tükreket onnét, és általán lenne minden matt, őtet érkezésemkor látni nem kívánom etcetera. Majd szirénáz a mentő.

Hol lakom, a vékony, riadt utcában, az ahová ablakom nyílik, az 1985-ös Budapest-térkép szolid tanuskodása szerént, az a K. út egy közönséges mellékutcája vón; a merőleges bészakadás helyén azonban semmi terecske vala, az minek quasi érintőlegese a délceg K. út, midőre az én utcám már csak harmadikként érkezhetett enyhe hajlással a térképen rigorózus derékszögbe, valami hajlás vala szinte alapja a vidám térnek; a hajlás kilső ívén taxiállomás, holott permanens csöreg a telefon, ugyan a sofőrök soha nem veszik föl, fülelek, fák két sorban, ál-allé, megettük toldozott-foldozott újságos-kalicka, melly mellett gyors menedékes fut le. Hogy hová, az a más ablakbúl, illetve az elig méter széllyes loggiarúl tudható, a sínekhez.

Vonatsín várasban! ez egy kissé illetlen, itt, a várasban.

E mind jól áttekinthetetlen! De egy mit jól látok! Az általellenben lévő házsor bátran lefelé futó garázsbéjáróit. Tudom, mellyik kié, s a felbukkanás folyamatosságábúl, a szaporaságbúl, a kanyarodás szilajságábúl tudom azt es, ki az, ki szintén vezetne, a család melly tagja (férj, feleség, gyerek, autótolvaj). Látok mindent, hacsak erőnek erőjével nem zárom el a tekéntetömet, hogy ne látnék.

Mióta ígyen vagyok azon módban kellenék beszélni az ember társaimmal, miként a gyerekekkel. Mafla pulyák! Sajdíthatnám, hogy ház-gondnokom, mert részént ő maga kandi, részént előadott kívánataim néki maszlagosságnak látódhaték, azokat nem fogja megteljesíteni.

Akar holmi csicserés skatulát töttek le a mentősek, azonban elinaltak. Én az ablakhoz evickélék – és fölmérém a terepet. Elbolyongék a bosszú tervezgetésének édes töredékiben. Vala ok elégedettségre, mert leshelyemre érék hát, melly kitartás, rátermettség, határozottság és valamicske huncfut furfang nélkül nem lett vólna lehet.

Így nyitták rám az ajtót. Kegyelmed kicsoda és hogyan merészel? Melly erkölcs ez? – kiáltám azon éberen, fordulás nélkül csak neki az üvegtáblának. Teremtőm Uram, mi elváltozék a hangom selyme es, pelyp lött a nyelvem, szakadt, pörzsölt.

Csókolom, a házmester – vala a vid válasz. Úgy kelmed az! Akkor kelmednek ösmernie kék rendelésimet, mellyek kévánt magányomra vonzanak… Ó, kisasszonka, én görög vólnék. Egy görög. Egy görög férfi. Ne értsen el, ugyan nékem asszon nem vezényel! – Nevet vala. – Csak a felesem, az meg prédára való, már megbocsát. Pillantásra tehetségtelen lők ezen áradó hülyeséggel. Elég hát! Elég ebbűl a teátrumi ál-vigasságbúl, hiú barom! láss! hát legyen! elrúgva és széjjel-rántva magamat az ablaktúl, székestűl perdülék.

Arctúl arcba. Hernyók, odafagytanak vonásai. Juttatok vala neki üdőt, gyönyörködne bennem ez visszás módon. Visszás vónék. Mély csöndben tenyeremet a gumirádlin járatám ívesen. Lássa azt, mit lát. Ne keserüljön. Mit akar. Majd kéretem, ha szükségem van kelmedre. Vagy a szükség azt parancsolja. – Mint kit letaglózának, álla úgy. Nem hittem vóna, hogy így leplezéstelenül, így ennyire meztelen lehetne kit bámulni, mast szintén engemet. Szoknom kell? Az akkor, e hellén, megszólal vala: Magasságos Egek! be szíp a haja! Bénán bámultuk a másikát. Aztán harsányan – jaj, a szokhatatlan, reszelős hang – elröhögtem magam: Kelmed ütődött. Élet esék, akar fén vagy árny a képére. Nem, kisasszon, csak az mint előhoztam, görög.

Avval a görszék megé lépe, hogy megmutatná a lakást (az övék szomszédosábúl kihallgatózta vón, hogy ezeddig semerrefelé nem mozdulék), tólni kezdett és beszélni hadrikálva, inaló kerepelésekkel az ékesség natúrájárúl, az erővel való megjárhatatlan házasságrúl, ezekrűl mint harmoniárúl és annak ellentmondásos jellemérűl, és hogy beösmerné rökönyedését, holott ezt saját butaságának, ösztövér eszének köszönhetné, mert leveleimre épejtve, valamiket éretlennek és fontoskodóknak vélne, csupán valahány sebhelyet várt vón, kedig ittigyen az *egész* változék, ez lött más, mi látszik az eredeti nélkül es… Belegabalyodván gondolataiba, elhallgatott. Kéretlen idegenvezető, mutogatá a lakást.

A fészkes pokolba tologat itten?!

Ha mint álombúl riadtam vóna. Duromságomtúl meghökken vala, ettűl megnyugszék (ok nélkül). Ne tologatna, idejönnie es fölös lett vón, bizon az érzelgős halál félés hozta vón át, ottan mast menne mindenképp, menne el, s tartaná magát egyességünkhöz. Ígéré azonost! Mit azonost elhán

vala: Hónap bészerkesztem a küszebnél a följárókat, csiszolok maradvány parkettábúl. – Non solum azt nem tudom, mit akarok, de azt es nem, mit nem.

Múlnak a napok, a két éjszaka közt pangó üdő, fogy bennem a türelem. Kedig ez türelemjáték vón, pacienciázás.

Alunan a szent cseléd. Domine K. béül, feledve hogy a maradék es ottan másznya, kijutni lusta, dől elűre, bordámban érzem a kormányt. Szemét lesüti, ha mint tunná nézésem. Erősen hogy egy traktor, a VW elpöfög.

Kocogtatást mellőzve, maga kényére vidáman csertet vaddisznó Naxos (ez a neve) át hezzám, megjavítani frizsidert, boylert, ezenyét a medencébe hamuz, gyerekes fölvágással mutatja termetes ezüstjószág, dohányos börböncéjét, cigarettájának és egy finom spray keveredésébűl való bűze után órákig szellőztethetek, vigyorogva mutatja, hogy itt mi vagyon, az ő munkájának gyimelcse, mindeneket evvel – avval – a kezeivel tött, POLI TECHNIK, iterálja, akar egy huncfutságot, poli technik.

Én az íróasztal mögött ülök, ez kiket írom, fölemelem úgy miként ő a kezét, a tollamat: HOLOS GRAPHOS, iterálom, akar egy huncfutságot, holos graphos.

Kandácsol? Valaki szöméllt? Vagy a szabadba vágyik? Toljam?

Lakik vala éppen itt a kisasszonnak elébe egy fiatal ember. Várakozón fürkész. Egy ugyan furcsa fiú. Egy által ember.

Estönnen rút pálinkát dúskat iszom, melly könnyíti az estét, és elnehezíti a reggelt. Nehezülnek a reggelek, már hanemha eléggé nehezek, úgy mondhatom.

Felese temérdek egész masszívum, barátságos, szőlke széllyel csipejű, sváb asszon. Főz rám meg takarít ócsón. Faggatám, ki lakott vón elébem. Ugyan hogy ha mért érdekelne az engem. Csak kérdem. Hát ne kérdezzen!, azon hirtelen megösmétli üveltve, nyakán remegnek a muszkulusz drótok, az erek es felduzzadnak, tokája rezeg, hogy pókakokasnak, orcázata zsíras derebekre esik, hát ne kérdezzen! Mit akarnék már én es azon miszteriózus kölökkel, nem vóna öleg, ha az ura, ez a buta görög folytonost…, lennék szíves! Arcul apol fél-kedvűn.

Haszontalan végzém el magamban, hogy nem ejteném, ma ölembe ejtém a kezem! Jó vala, bizsergés, ha annak utánna rossz es, hideg. Az a baj, csak az a baj, hogy nem bírok egyest feredni.

Bolyong bennem a fájdalom. Várakozom. Nem tudok errűl írni, mert csak a szégyen vagyon bennem (és, ha-ha-ha, a fájdalom). Ha mint egy játékbaba lennék. Még azt se mondanám, hogy nem játszódnék ezen új játékkal szívesen. Minden ugyan friss míví anyag, de a tünde játék-görszék fémbetétes. Gurgatom a játékszoba falai közt. Sikongass, kicsi bubácska, sikongass. Ám sikongató nem vala belé épüjtve.

Innét hallgatom vesződésüket, vékonka falak, utólagos leválasztás, egy ékes polgári lakásbúl két rossz proporciójú jelző héján való lakás. Naxos az imént vágtat vala ki feldúlva, köszönés nélkül, erőst rántva vetemedett ajtómon, az minek előtte magábúl vetkezve követelé, hagynám békéjében, hogy tám molesztálnám, mert nem idevalósi, ő az adót böcsületbe befizeté, ha erre

gondolnék kutakodásimmal. Még ennek előtte elfelhősödék az arca. Merthogy azt akarám kitudni, hogy esetleg nem lett vólna neve azon fiúnak, hogy csak azon fiúnak emlegeté föl. Még ennek előtte válaszolá, hogy értsem, mint akarom, mert kérdezém, mi az, hogy szerénte, mert még ennek előtte ő kérdezé tőllem, tudnám-e, hogy szerénte azon fiú meghótt. Azok után, hogy újontúl kocogás nélkül bérontott vala énhezzám.

Súlyos reggemen rettenék, hogy lábomnál csücsöl és bocsánatért esd. Közönségesen kidobtam. Meg se moccan. Hogy kegyeskednék valóban feledni tennapi bal-léptét, hanem ő egészleg eszét veszejtené ezen moslék országban, tudja, a pátriámrúl beszél, tött vólna es erőfeszítést, mindhéába, képtelen vólna alkalmazkodni, mert illyen a vére, mert ő déli, és fontoskodva kezdé leírni az ún. mediterrán alkatot (ha mint a magyarokrúl mondnánk, bajúszos, tüzes nép, a férfiak jó szerető hírűek és vonzódnak az atommal pepecselő physika êránt, így tovább, igénytelenűl), a déli az meg szereti az Istent, fordítva az északi, ki azt akarná, az Isten szeresse őtet, ezért könyörögne alázatosan, a déli abbúl indulna, valamibűl az Írás, hogy és minek utána meg tekintette vólna Isten valamit teremtett vala, ímé igen jó vala. Hogy jó. Hogy ez ittejt jó, jó, jó – akárhogyis. Jó, nem jó, meglehet, mondaná az északi, de bizon bűnös, bűnös mindahány, ki életét az Úrtól nyeré és könyörületet es tőlle, hogy egyebekért el ne pusztulna. Ezért vólna ő idegen itt, nem tudná átalvenni e mentalitást, hun őtet akar naivnak, akar hülyének néznék, legföljebb ravaszságát becsülve valamicskét.

Ezenközben a véletlenségre aprókat rászínelve a paplanom simogatja vala. Jó paplan, úgy-e, nékünk es ez vagyon odaát… Ma epilálták a feleségem lábát… Kedig szeretem a szőrt… Vagyis a szőrességet… Megkövetném újból… Tenyere sercen a selymen.

Eljárásomat nem mentegetném, szintén nem hivatkozom a szenvedelemre, hogy *a szívem egy dzsungel,* rakva, nem, leszek apró-cseprő meg őszintébb es: nagyságos szegin K. uram a lázáret-kezelés alatt egy ízben vala bent nálam, és –

Azon émítő (mert romantikus és tragikus) érzet vagyon tetemömben, hogy az írás utólérne engem, odaérne, hun mastan vónék, hun mast vóna ez magatehetetlen aszu emberbödön, és ugyan a történetem akkor kerek. VELEM MI LESZ? – ez kérdést készakarattal nem teszem föl, külyel esik az írás illetékességén. (Egyre üresebb és nehezebb a fejem.)

Gyűlöletzsák, fájdalomtorony.

Hogy az egy fáin ember lett vón. Egy finom lény, az ő kevéske éveivel húszon innejt. – Remegő kézzel cigarettára gyújt, szippant bűzes szivarkájábúl, rokon álló, apróka, mélyen benn ülő szeme könyüvel telik meg: finom, nem mifélékünk. A leveseket tejszínnel ette csak. Lefetyelt, hogy egy kutyácska. Ehhöz többire tehenhúst kért. És hogy a legpökhendibb főpincérek es megjuhászodtak vón intésére. Ha jókat ettenek, vén kujonnak titulálta Naxost.

Nem ellenedre mondom, nem es szemrehányásúl, de nagyon fáj, hogy nem szerethetlek úgy, mint akarnálak és bírnálak. – Ezt én mondom vala. Ez fakó, kiábrándult, kedvetlen hangot föl-fölidézem, melly nemcsak fáj holott bosszant es. – Fele vállrúl kéne vennyi nekem es. Dehát én nem veszem fele vállrúl. – Ez igaz: nem veszem: úgyan vónék… Pillanatonként másikat gondolok. Mast, hogy Szép meg Nagy dolog vólna ez. Rejtélyes. Nem bújkáló, hanem titkos. Titkos értelmű rózsa. Így teli a szív. Így nyugodt. Nyugodt és remegő. Vajon meddig? Szegin Domine K.!

Tetszik, mégis nem lehet gyűlölet nélkül élni. Zokogni és ölni tunnék. Csinyálni nem csinyálok semmit, ülök. Csönd vagyon a házban, ez a magány, a csönd, a csöndességem.

Apámuram, gyönyörűm,

válaszoljál egyenesben, mondj igent vagy nemet. Veszteglyek. Adj tanácsot. Segéts. Mióta kérlek és mióta ígéred… hagyjuk. Tunni kévánom, Istennek tetsző-e az életem. Beszélj. Nélkülem te se vónál apa, ne feledd.

…Maszatos az életem. Azaz gyáva. Nem a szeretet kiszolgáltatottsága – hanem jobban: komótos kandiság. Egy experimentáló kéjt vágyó apáca – ez ki vólnék. Illetlen beszéd. – Szeretni. Jó. De ugyan mi a szeretet? Ez es közmegegyezés. Rombolok, ahová lépek – a szeretet pöcsétjével –, rombolok. Enmagán kívül kit es szeretnénk? Magamentségeket eszkábálok, zsugorodott ripacs. Apám, édes, szerelmemet én engedelmességgel véghez vinnyi el nem múlatok.

Hogy belerémülök, mért nézel olly jegesen rám? – Az emberekben véltán magamat ösmerem fel, s ettűl elfog a rettegés. Erőnk vólna a nagyvonalúság? Nagyvonalúságodban megölnél, még hálás es kell ünkén legyek.

Tudom, az mint megyen s az mint jövel a bogárhátú, ki ülne benne, mi vólna a menetrend, és tovább, mi a napok rendje, mi a rend. Illeszkedni akarok a rendhez. Pók, szövögetem karcos álmaim. (Vagyon kócsom es már hezzá. Házmester házmesternek nem vájja ki a szemét.)

Elüldöztenek a hazámbúl. – Kelmed kommunista? Kiterjeszti karját, mint az ki nem tartaná egészben képtelenségnek. Csupán vénecske egy ember vólnék. Gyöngén említi, odavetőn, hogy ne hinnék neki. Itten kószál egyre. Fogja a kezem, ha egy betegnek. Nyől az illetett felület. Búcsúra megsimítja az ábrázatom. Ösmét máskor a nyakam. Egy ollykor a vállam. Akar az ajkom. Ha ekkor ennek utána megtér a kézhez, ki vólna ki csudálkoznék? Hova inkább birtokba vesz, látom. Szépen csinyálja, naturaliter, irigy nélkül. És ingyen sincs senkim.

Delta, hogy demokrácia, ez vala a partizánok sapkájának címerlete. Hogy délrűl nyomósodtak a telhetetlen angol farkasvitézek, esmét Tito meg bészünteté a subvenciót – ekkor szerteomlottak, és egyesként menekülni kelletett, az ő cselédjét Moszkváig sodorá a munkásmozgalom árja, 55-ben, mert a nővére már elébbe ott vala, kerültenek Magyarországra, Farkas Mihály szömélles jóféle indúlatábúl, hogy együvé lenne a cseléd.

Jóleső, ha férfi vagyon a környékezetemben. K.-ra es könnyűbb szívemmel gondolok. Könnyűbb megelevenítenem a tetemét. A tetemének megengedek. (Szerbe-szerbe nem vala világos, rólam beszél-e vagy feleséről… Megengedem.)

Égi, fényes, nagy Gazdámhoz közelben, a homály birodalmában, magamtúl távol fekvék, „rakva nyavallyás és minden nyomorúságokkal", bégyött az ispotályba K., én múlós szerelmem. Vala ez pontban, hogy felcserek nem es sajdíták még mi mennyi maradt vóna belőllem, az vala kétségtelen (kézzelfogható!!!) : : : : : járni többé nem fogok. (Cédulára próbálám, mint utolsó deák a büntetést, leírni ezt a mondatot. Circiter 10x leírám, hogy le bírjam írni: járni többé nem, járni többé nem. Én nem. Nem félek kisebben mast.)

Mégújra nem gyött. Kiterelt az életibűl. Elmúlatott. Értem én. Csak ugyan ezt vélem nem lehet megtenni! Mentségére mondom: ezt én se gondóltam vóna, hogy éngemet el lehetne hagyni, éngemet, valaki tetőmig szerelem vólnék! (Ugyan ki nem az…) És ezt a Domine igen es tudja!

Tunnia köll. Én nem azt kérém, hagyná el családját. Azt se, hogy szeretne ki feleséből. Nem kérék semmiket, csak őtet. Lenne minden úgyan, hogy te akarod. Még osztozni es hajlék. Ki kévánhatna többet… Elhagyni tunnám, lemondani rólla nem. Mert: ittigyen valahol állj-t kell parancsolnom, hogy *magamra* tudjak ösmerni.

Meglehet, hogy erre túl sokat bízok. Magamra, jó, de kire. Ki, ki az?

A görög felest beszél az asszonokrúl, fix recept, elig elszínezett útálattal. Hogy mi es vón az egy ügy, mellyben egyen rangúak. És hogy éngemet es nőnek tekéntene. Jókat nevetek. Item meg-meg a fiú.

Azt mégis ösmerné el, Naxos uram, hogy azon fiú, a lakó, a volt lakó, titokzatos körülményekben tűnik vala el.

Elösmerem.

No és a vizslatás?

Ollyan kérdéseket töttek fel, az mikre vala kész válaszom.

Az jó szöröncse.

Jó. – Csönd.

Akkor mast a kezeimben vagy. – Nevet.

Csak egy kicsidet.

Szerelés közben, mert folyost szerel, lepottyott az okuláréja, bele az ölembe. Okulárés a pinám. Hány dioptriás?, kérdi. Meglep, hogy jár-kél az ű esze es.

Örökkön kezet nyújt, béjut, kezel, orozva igazít a termosztáton, háborán tart, s mesél, mesél azon fiúról. Igazán finom szerelem ábrája kerül elé. Nosza, ez valami héányzék nekem. Amúgy es halálra ingerel vala az a csafor részletezés, az mint vitáikat visszaállítja eredetei formára, hogy egyik felyül minő delejes hatása lett vóna azon fiúnak, más felyül, igaz, részben szintén az ő szerelmétűl, de meg a maga ifjúságátúl lett vólna bódolt, vakmerő és fennhéjázó, az ami annak utána pillant elenyeszik vala, a kevélység, és ennivaló lágysággal meg kedvességgel mondott vólna neki köszönetet, hogy megmutatta vólna a világot. Merthogy Naxos így tett vólna. Kikupálta. Etcetera. Jaj, Istenem. Meg hogy ő, Naxos, ekkor lett vólna a legbódogabb, és hogy ekkor a tompa melegben szürke árnyak miként tomboltak vóna az erdei utocskán. És hogy beleizzadt vólna a virágos ümögébe.

Kevés valék neki, Lilike, kevés… Átlépett rajtam, a kis seggemfitty! Telfölesszájú, piperés búzavirág! – Nem, még rí es hezzá!

Naxos, édes, únlak. Két nap fogva a szeretőm. Ha én az üé. Valószín egyek sem, megfelezém csak az ágyam. Átlépünk vala a limest, közel engedjük vala a mást – még nem es a bóldogság reménylésében – a bóldogtalanságunkhoz, és errűl a határszegésrűl immár nem lehetett nem tudást venni. És ehhez gyött még a test.

Féllábú nővel hálni szöröncsét jegyez, mondja Naxos. Mutasd a szöröncséd. – Tapasztalásim szerént férfiak mihelyst bébocsátást nyernek asszonba, azontúl leg aljább egyenlőnek alitják amavval maguk. Azt hiszed, csupán azért mert… Igen, azt.

Mastan már vélem: engemet es ottan lehet hagyni. Mindent meg lehet tennyi – ha hagyom. A görög es le fog rázni. El fog tűnni egyszerűen, így csinálják. Mindenesetre érzékeltetem véle a hatalmasságomat. Szerénszerte, mindenha.

Vastag hazugságok. Vagyon csöndességem. A fájdalom még a gyűlöletnél es rosszabb (a gazdára nézve). Reggente, ima, megújítom a gyűlöletem. Hiszem es, közelebb kerülök Uramhoz, Istenemhez. Esik ki bennem a főd, gyöngülök. Soványabb vólnék, mint szeretném. Ezt kérné tőllem az egyetlent az Isten, a bordáimat? A csont? Sokat gondolok az Istenre, ugyan neki es gondolni kéne rám. Kínszerítenyi fogom, hogy venne figyelmébe. Agyasság ez csak. Lehet, hogy vóna imádkozás, melly nem rimánkodás és üzleti ajánlat? Hogy az ollyan vólna mind az éhezés? Éhes vólnék, Uram. Beleimben levegő furulyáz.

Egyedűl vagyok. Ha ez az élet tényleg az enyém-e ténylegesen. Ezt jó vólna tudni. Nescio. Elszakasztatom, töredék, kukrejtes rákocskák.

Majdhogy összeragadt a szám, szörze reptéri ösmeretsége által recinát, a gyantátúl, úgyan vedelénk. Moslékosan nyakon csíp vala, TE! GONOSZ MANÓ! GONOSZ MANÓ!, üvölté. Ekkor jutottam arra, hogy főképp szánalomra méltó vólnék, nem szeretetre, hogy ha szánalomra. Nem szenvedélyt keltek, ugyan szánalmat. Szeretetnek nevezem a sajnálatot és lelkiösméretfurdalást, mert nincsen más. És ekkor még nem említem a folyamatos, diszkrét árulást.

Hát így lehetetlen! Ígyen nem szabad! Hiszem mind ki ígyen él.

A fogad, a fogazatod egyenlő, e-gyen-lő, az anyáméval!, megmarkolja az arcomat, durván félre nyomja az ajkamat a fogaimrúl. Akar egy lúnak. Megvet, ettűl kis jó kedűm támad. Időkben rajta kapom, hogy menekülne. Gyön, ám siet. Elsieti. Kedig jó szerető; aránzom az a „titka", hogy szereti a saját tetemét. Szétmegy az arcom a gyönyörtűl és ragyog a bőröm; peckesen nevetgél, kivagyi kiskokas.

Keserő és nehez bévül, temérdek senyvedés vagyon s leszen, tarka nyavalák. Merevebben ülek, hogy tennap és hónap merevebben, hogy ma. Ollyan hihetetlen. A saját életem hihetetlen. Nosza! mi vólna az, valami vagyon? Talám a Naxos fiúja. A szípsíges hótt kamasz, ő vagyon, őrözi ez a buta, hájas gereg az artiszisztolés szűjében.

Nincsen lábom, ezt kinek hinném el? Magamnak sem. Ölembe pillantva semmi gyanúsra vagy rendeletlenségre nem lelek, ziherhejctűk, plédek örvénye. Árulkodóbb a szegletben a poros pár lábbeli. Kinek hihetném el, hogy én már soha ezen életben nem *veszek* magamnak cipőt? Az embernek kell cipő. De hun a határ, noha nem úgy élek, az mint a nípek? Mi tenne gyeplőt rám? Vagy hogy nekem nem viszket a térgyem. Úgy gondolok magamra, hogy bárki másra, öröme nem enyim, bánata nem búsít, szömérem dolga nem izgat. Ez nem így vala mindenha, ellenben, minden érdekel vala, és nem vala külön üdő az életemre gondolni…

Hogy vólna valami nincsen, valami vólna, az fájna, ezt es nem hittem vón, mert a lemetszettek lábaim fájnak. Hogy éppen azok! Terjed szintén, és béfutja mind tetemöm. Belakta. Lakása vagyon bennem. A fájdalom gonosz Tant', mindegyik kezében vagyon egy kötőtű, és ragyogva fillenté, nekünk kötne réklit, holott ugyan szúrkál. Elegánt fejérnép, homokszín kalpagjához piras nyak-kendőt vösz, kosztüm-kabátkája hajtóján ződ paszománok.

Akar az örök-kéj, fárasztó ez. Fáradt vagyok ergo, *nagyon* nem akarok semmit, azaz magamat nem akarom.

A fájdalomtúl púposodom. Nincsen ottan már se hús, se pecsenye, se csont, a fájáspup vagyon. Üvöltésemre, mint a nyálgömb kipukkad, és gyűl újfent *kicsit* másképp, hogy megent ne tunnék sömmit.

Az kinek ígyen fáj minden teteme, mint hihetné, hogy valaki es szeretné őtet. Úgy es vagyon igaz. Drágám, próbálom nénémet lekenyerezni. HOGY MINDEN ÚGY IGEN FRAGILIS VÓLNA, VIGYÁZNA HÁT REÁM.

Minden az izmokon múlik. Elébb a fejemet nem bírom tartani, két kézzel támogatom, ha egy labdát, vagy kócbaba a tökfejét. Vicc. Végre a kezet fölfelé nyújtogatom, hogy símúlna a göcsört bévül. Ollyan, ha mint megadtam vóna magam.

Fájdalomnénémmel ké-kéketlen vólnék fecsegni, mert megmakacsolná magát a száraz üdő, hogy nem múlnék. A családrúl legelsőbben, rövid nap áttérve hogy az aszály melly gonoszba adná a Kárpát-medencét, majd a művészetrűl es, színházrúl, meg hogy millyen teátristákat ösmerne ő. Köteget ezenyét, ó, igen.

Üvöltések után visszatérénk témáinkhoz, ő istentelennek titulálja a modern művészetet, én kíváncsiskodnék, ki es lett vón ripacs hajdan a babája. A rékli halad, az állandóság viselhetetlen. De hogy jobban fájna, azt es nem akarom!

Néném rúzsozza magát. Arra gondolok, neki rontok, meghántom ruháibúl, csak a kalap maradna, zavarnám úgy a váras utcáira. Rámnéz, tud mindent, összes kezében kötőtű, már nem mosolyog, hallgat, s ha szólnék, gonoszul tácsol, csitt, által vett a fájdalom engemet, más se vólnék, ülök homokszín kalapban, kiskosztümben, paszománnal.

Ha úgyan élnék, hogy köll, az Isten lakozna bennem, valaki összerúgná azonost a patkót a fájdalommal, és elzavarná, nam mindenható. Pakocsa. Szó. Elég leszen lassacskán. Mit keresgélek itt föl s alá szavakat? „Kiüresíté magát az Isteni malasztnak." „Az alázatosok megnyílnak a kegyelem hatalmának, amelly nem marad bennek meddő." Nem értem. Mi az alázat? „Azon szerénség, mi ellentéte a hiúságnak, kerülvén az ész nélkül való enhittséget, nem hagyatkozik saját ítéletére. Elösmeri, hogy mind valami vagyon, Istentűl vagyon, ezért ellentéte a kevélységnek."

Nem tudom, mi az alázat. Talám a fájdalom tanítása, kalapos néném öröksége… „Azon magaviselés, hun valaki függőségének és jelentőségtelenségének az öntudata fejeződnék ki…" Függő es vónék, szintén jelentéktelen. És éhes.

„Alázatos, mint a verembe tévedt toportyán."

Semmi nem igaz, itt járok (!) mast. (Minden az izmokon múlik, mi másra támaszkodhatnék… Ez egyedűl valami vagyon, A Nagy Szabó Izom. A Nagy Szabó Izom.)

Az akkor mi vólna, noha magamhoz rendelném Naxost? Hű ebként magátúl somfordálását ergo nem várván meg, ugyan a tudott időben, valami megfelel azon nap rendjének, nem kelletik kinézni, K. felese béadja két kölykét a bogárba, azok összegyalázkodnak a helyeken, midőre az

asszon, kire világ életemben keveset gondolék, jó okom vala rá, őket ócsálva közibük sóz, hallom az autó tovapöfögését (ezer más kezül es ráösmernék, rá a VW-ra, és rá erre – magos az alapjárás), a falhoz kerekezem, mankómmal, mellyt díszre tartogatok kizárva, durván általkocogok, Naxos! üvöltöm; az ablaknál vagyok, hogy ne látnám riadt malacpofáját, borostás puffadt orcáit, apróka szemeit, hogy közelpislogván kotorna utánam, nem fordulok meg, belemondom az üvegbe, ahogy legelsőbben, régentén, vigyázz ide, görög, mast átalviszel oda ahhoz a férfihöz.

LILIKE, MIT AKAR CSINÁLNYI?

Ilyedtében megtér vala a magázáshoz, ne szöszögj, görög, nosza!, szükségem vagyon rád. Ősz vólna, sárga fény hull az útra szennyes petécsekben, kéz emeléssel megálljt intek, arcélatom a fénybe tartom, tudom, tudom, tudom, ovál ábrázatom maga es sárga, hulló, sápatag, őszi falevél. Melegszem. Tovább! Szótlanul, az erőlkedéstűl sinlődve, ocsmány szuszogással húz, ráncigál fölfelé a garádicsokon, mast menj el szépen, mondom neki figyelmetlenül csinált kócsomat keresvén Domine K. ajtója előtt, Lilike, de ugyan, őrjísztő, minemű lött az orcája, elcsúfolt mind!, takarodj, sziszegem, takarodj, minek utána megbánnád, hogy anyád a világra hozott, nem mozdul, rám veti érzelmes teköntetét, Lilike, kérjen bármit, megteszem!, nem bírom a szolgalelkűségét, esmét a butasága burít ki, férfiböcsmérelő mondatot odavetek, ez használ, elmarcongatja vékon csuklóm, zsugorodott korcs! agyonütlek!, szája büzes lelke sárga arcomba csap, értsd meg, nem érdekelsz, menj innét, kérlek, mondom nagyon elvajudtan, semmi közöd nincsen már ehhez, elfut, fut lefelé a garádicsokon, zokog és káromkodik, szegén gereg.

Bíbálkodom a felház ajtójával, item a küszeb, vigyázón, lassan engedem a gumikereket, ne csapnék zajt, alitom, hun vagyon, ha mint autóznék, hopp! hopp! felfrissül a görszék, zuhajjal bényomám a fejér szárnyas ajtót, ennyi zajra hátrafordul, nem írom le nevét, akarhogy szeretem őtet gyűlölségben, szemében rémségbe bészakadó kíváncsiság vagyon, noha tud es mindent, azonban lövök egybűl, felemelkedik csudálkozva az asztalátúl, Jézus segéts!, hogy a filmekben, holott nem hat a golyó, még lövök az ódalába, a hátába, mindösszesen négyszer, folyt engem néz, fekve es, a szőnyegrűl, semmit nem érzek, mi enyém vólna, nincs én, elégtételt sem, a főd lehetne illyen forma, hogy gondoskodik a nehezkedés törvényének megbizonyításárúl, én es nem csinálok mast mást, megbizonyítom a törvényt, minden véres, vérben vonyog elibém, *értsd meg, elmúlt, elmúlt, hát elmúlt…,* rózsa vérvirág szivárkodik a mellyén, nyől fölfelé, terjed, gaz, *nem!!!,* a szerelem nem múlhatik el soha, soha, soha!!!

Sokáig fogok élni. Ha kell, angyal leszek.

A macskakölyöknek csak a füle látszik a fűből.

édes apám vályog tégla

Nincs türelmem a *stílushoz*. Szenvedéllyel vagyok rakva, csak erővel nem. *Con amore.* Egyest vagyok. Nincsen valaki megösmerne.

Ezüsttel megvert stóla, úgy tekeredett vala lassacskán ránk a hívesség ottan, akkor a kacsaúsztatónyi tavacska partján. Már 1x asszon löttem, elégedett valék és tikkadt, tetem a tetemembűl. Magamhoz szorosítám nagyságos szegin Kéri Márton uram ékes kezeit. A tórúl felszállt vala a pára. Hattyúk úsztanak, tizenhetet számoltunk össze. A tizenhét az prímszám, mondá Kéri uram. És hogy mi vólna a prímszám. Prímszám kedig az vólna, az mi csak őmagával

és eggyel vóna osztható. Osztható meg az, hogy maradék nélkül megvan. Igen, a tizenhét prím tényleg. Csak az számít, mondá Kéri, pusztán az, valamit az emberek az elalvás előtti öt percekben gondolnak. Az öt es prím, válaszoltam vala sovány eszezés múltán, és ezt, hogy az öt

prím, jó jelnek alejtom vala. Leszállt vala a setét. Tó, hattyúk, föveny, tehenek, sáras, meszes udvar, távoli nyílegyenes jegenyesor – ezek valának. Ugyan sohult egy ember! nem látom a kamrában a férfit és nem látom a leányt sem, valaki én vólnék, nincsen senki… Ez ekkor az égbűl – nem való hát, hogy üres, egyedűl Istené a dicsőség – eső helyett, hó helyett, jég helyett, lusta ünnepiséggel por kezd szitálnyi, egészen finom, selymes por, szürke és rózsaszín, szűntelen valón, elképesztő mázsákban, hull, hull, betetézi a hattyúkat vastagon, a fűszálak meghanyatlanak és a levelek. A barmok bőgnek. Arcom. Pillám. Ajakom. Hajam. Filem. Az orrlikak. Bévülről. Bévülről, akar onnét es eshetnék, ágas-bogas tüdőmre, a szívemre, a májamra, a beleimre, a méhemre. Szömérmemre. Elföd. JAJ, NYÜZSÖG, BOZSOG A POR! Soli Deo Gloria. : in summa : Se előre nem bírok nézni, se hátra. *(üres hely hagyva)*